

25
'70

FLACĂRA

ANUL XIX
NR. 785
20 Iunie 1970

SUB SEMNUL STIMEI

Președintele Nicolae Ceaușescu rostind cuvîntul de salut în grandioasa «Salle des fêtes» de la palatul Élysée, unde a avut loc ceremonia oficială a primirii.

ȘI PRIETENIEI

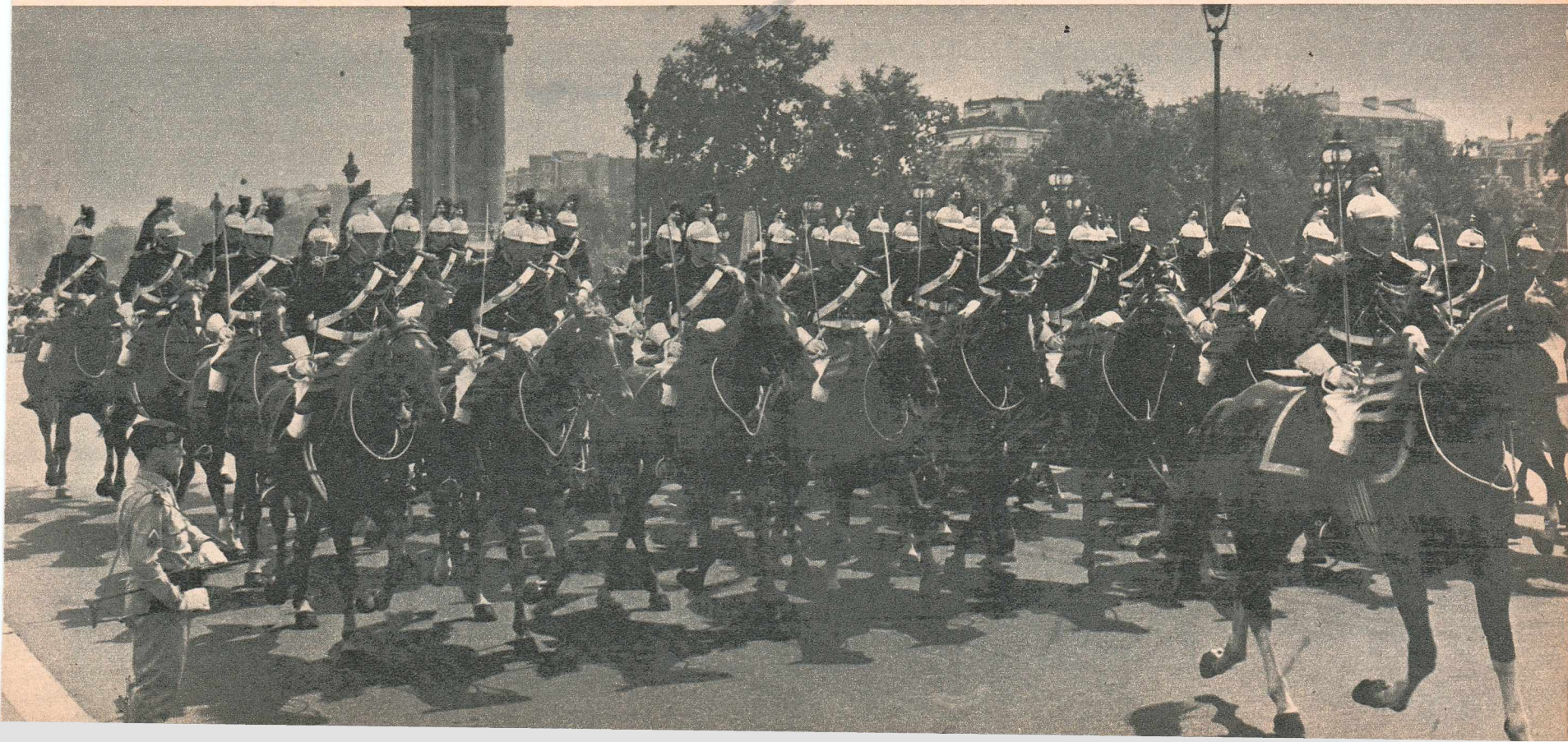
La invitația președintelui Georges Pompidou, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, **NICOLAE CEAUȘESCU**, împreună cu soția, Elena Ceaușescu, a făcut în această săptămână o vizită oficială în Franța. Primirea cordială care i s-a făcut de către autorități, cu cele mai mari onoruri cunoscute șefilor de state, caldele manifestații de simpatie cu care a fost întâmpinat pretutindeni de populație au constituit tot atâtea expresii ale stimei și prețuirii de care se bucură conducătorul României socialiste, țara al cărei înalt mesager este. Cu această vizită, relațiile româno-franceze, cu o veche tradiție — întemeiată pe afinitățile de limbă și cultură, pe aspirațiile comune spre progres ale celor două popoare — și care au cunoscut o dezvoltare puternică îndeosebi după vizita istorică a generalului De Gaulle în România, înregistrează un nou moment important. Vizita în Franța a șefului statului român deschide perspectiva unui nou impuls colaborării celor două țări în domeniile economic, tehnico-științific, cultural, cunoașterii reciproce dintre popoarele român și francez. Totodată, importanța acestei vizite rezidă în faptul că demonstrează, o dată în plus, realismul, justețea și eficiența politicii de coexistență pașnică între țări cu orînduiri sociale diferite. «Colaborarea româno-franceză — sublinia președintele **NICOLAE CEAUȘESCU** în toastul rostit la dîneul oferit de președintele Georges Pompidou — este chemată să demonstreze că două popoare cu orînduiri sociale diferite, animate de dorința de a trăi în pace și înțelegere, de a nu mai admite politica de dominare și forță, pot coexista în bună înțelegere, în bună prietenie și pot contribui prin aceasta la dezvoltarea colaborării internaționale».

VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ÎN FRANȚA

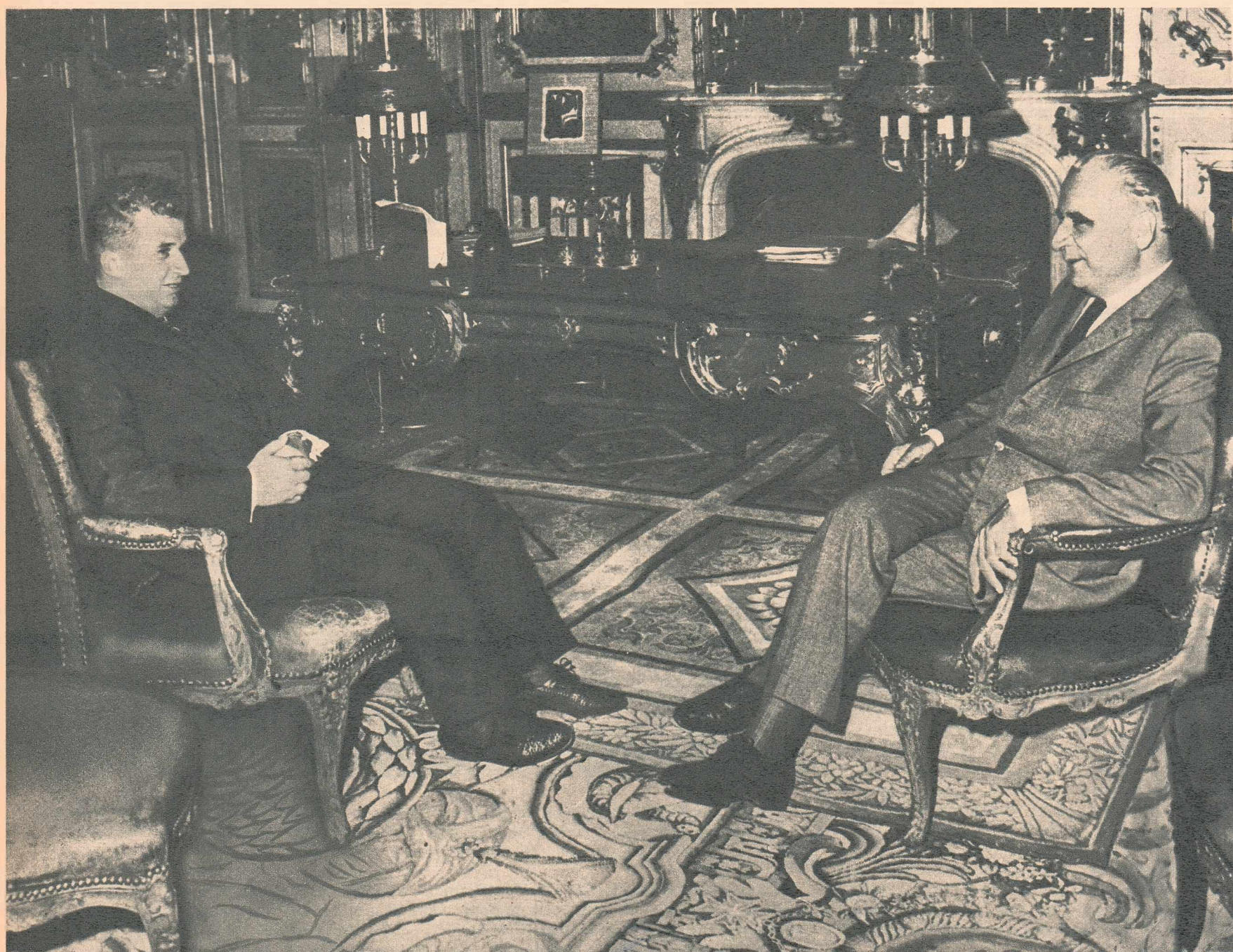

▲ Gesturile prietenești ale numeroșilor cetățeni ai capitalei franceze, adunați pe bulevardele pariziene pavoazate cu steagurile tricolore românești, au constituit o expresie vie a stimei și cordialității cu care poporul francez a întâmpinat pe șeful statului român.

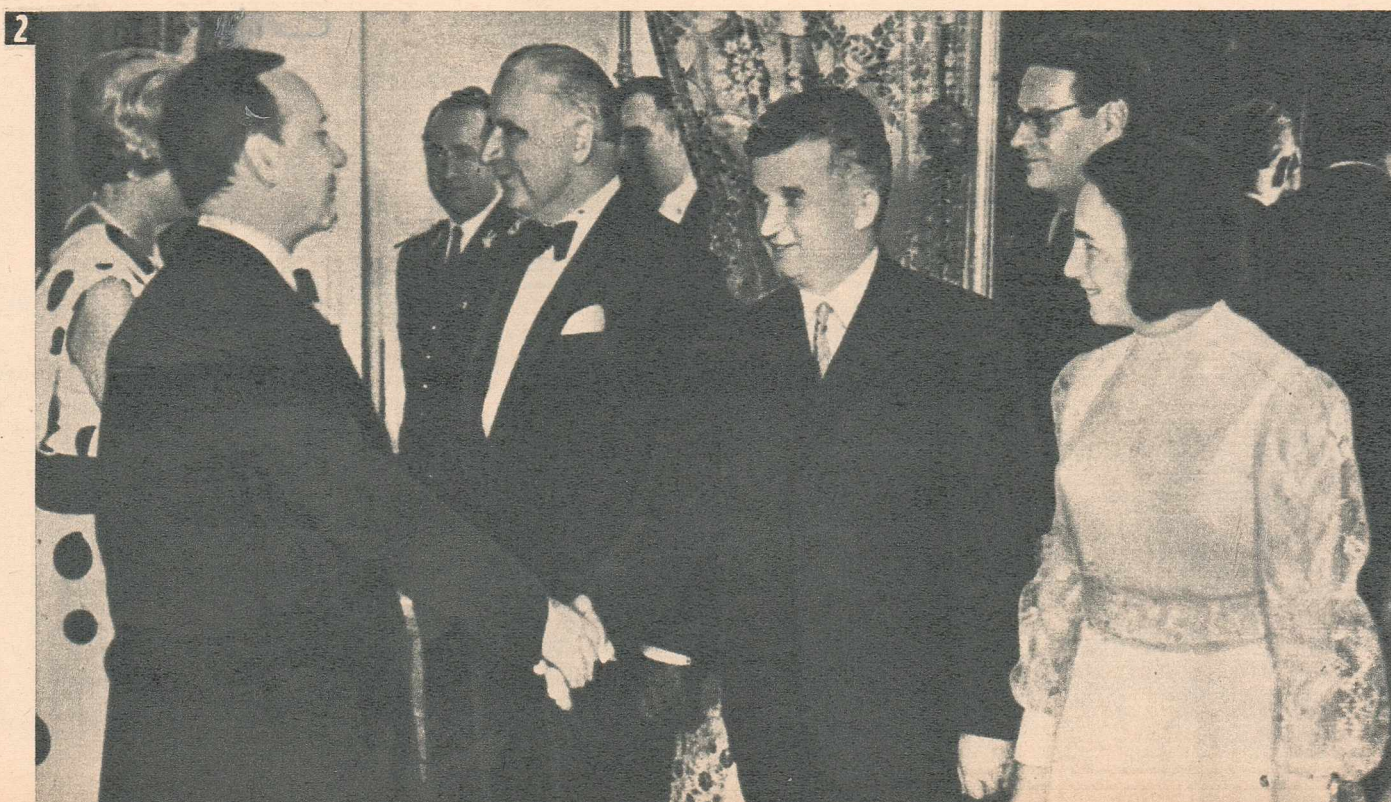
De la aterizarea elicopterului în inima Parisului, în fața impunătorului Dom al Invalizilor, fastuosul cortegiu prezidențial — deschis de fanfara călare și încadrat de o gardă de onoare de 144 călăreți și o escortă de motocicliști — s-a pus în mișcare trecînd peste podul Alexandru al III-lea și apoi pe marile artere din centrul orașului, ajungînd la palatul Elysée (fotografiile de jos).

SUB SEMNUL STIMEI ȘI PRIETENIEI

1

2

3

1
Întrevedere între cei doi șefi
de stat la palatul Elysée.

2
În palatul Marele Trianon, de
la Versailles, la dineul oferit
în onoarea președintelui Nicolae
Ceaușescu și a soției sale de
președintele Republicii Franceze,
Georges Pompidou și soția.

3
Vizitând uzinele «Renault» de
la Flins.

4
La Arcul de Triumf, unde, la
Monumentul soldatului necunoscut,
a avut loc ceremonia
depunerii unei coroane de flori

4

cinci minute cu cliff richard

Cele mai bune urări pentru «Flăcău»!

Cliff Richard

Pentru a doua oară în mijlocul publicului românesc, Cliff Richard s-a dovedit și de data aceasta tânăr și comunicativ.

La întrebarea: cum vi s-a părut publicul spectator anul acesta în comparație cu publicul festivalu-

lui de la Brașov de anul trecut, artistul ne-a relatat:

— Totdeauna fantastic, foarte cald și primitiv. Același public l-am întâlnit și la Brașov, la festival, și aici, pe scenele Bucureștiului. Simt că publicul mă dorește. Îmi iubește muzica și interpretarea. De aceea pe scenă dau totul și primesc totul, este o comunicare cit se poate de plăcută.

— În momentul de față muzica ușoară trece printr-o perioadă de căutare, de schimbări. Credeți că este vorba de o «criză» în domeniul muzicii ușoare?

— Din contră. Nu sînt de acord cu faptul că este vorba de o criză a muzicii ușoare, ci pot afirma că în această perioadă muzica ușoară se bucură de o deplină «sănătate» și prosperitate. Desigur că putem vorbi de noi direcții și căutări, muzica ușoară se schimbă mereu și foarte rapid.

— În ce tendință, în ce curent se încadrează stilul, modul dumneavoastră de interpretare?

— În mișcare, în modulație. Unii ziarști m-au întrebat dacă dansez din plăcere. Nu, din dorința de a mă mișca. Totdeauna muzica a cerut mișcare, iar mișcarea elegantă și ritmică este dansul. Deci pot spune că ceea ce caracterizează «stilul interpretativ», așa cum îl numiți dv., este plăcerea de a mă mișca și de a simți muzica.

un valoros ansamblu american

Una dintre cele mai repute formații americane de muzică ușoară «BLOOD, SWEAT AND TEARS» ne va vizita țara la sfîrșitul acestei luni, dînd concerte la București, Constanța și Ploiești.

Grupul «Blood, Sweat and Tears» a fost distins cu premiul «Grammy» pentru cel mai bun disc al anului 1969. Se știe că statueta «Grammy» constituie în lumea discului ceea ce este «Oscar»-ul pentru cinematografie.

De aceeași entuziastă apreciere se bucură renumita formație și din partea publicului din Statele Unite. Cîteva dintre discurile înregistrate de ea au fost vîndute în peste trei milioane de exemplare, bătînd toate recordurile în acest domeniu.

Alcătuîtă numai din 9 membri între 20 și 30 de ani, formația este una din cele mai complete orchestre de acest gen. Fiecare din membrii formației are o orientare muzicală personală, reprezentînd o anumită direcție (jaz, rock, blues, western, muzică de folclor și chiar muzică clasică).

Acest «amalgam» original nu impiețează cu nimic asupra uni-

tății orchestrei, ci dimpotrivă, îi acordă un plus de personalitate și de farmec, permițînd și executarea unor momente solistice pline de savoare și originalitate.

Membrii formației se cunosc și se apreciază unul pe celălalt foarte bine, ca oameni și ca muzicieni. Cînd trompetistul Lew Soloff interpretează numărul lui solo, poți să-ți dai seama că ceilalți 8 membri ai orchestrei cîntă împreună cu el, fiecare în parte trăind cu aceeași intensitate improvizățiunile lui Lew.

«...Nouă muzicieni care reușesc să facă toată lumea fericită — îi caracteriza decanul criticilor americani din lumea jazului, Leonard Feather. Ei pot fi considerați cei mai importanți reprezentanți ai muzicii pop ai acestei decade»...

Formația «Blood, Sweat and Tears» a obținut un nou succes la Madison Square Garden din New York, în cadrul «Festivalului de iarnă pentru pace».

Așa cum au declarat recent, cei nouă muzicieni așteaptă acum întîlnirea cu publicul exigent și avizat din orașele românești.

Marie-Louise PLEȘOIANU

succes editorial pe '69

Ileana Ceaușu-Pandele...

...și una din ilustrațiile cărții mediate.

De curînd Editura «Ion Creangă» a dobîndit o prestigioasă medalie de aur pentru prezentarea grafică și ilustrațiile uneia dintre cele mai frumoase opere ale marelui nostru povestitor. Este vorba de «Capra cu trei iezi» în viziunea artistică a Ilenei Ceaușu-Pandele.

Iată motivul pentru care zilele trecute ne-am gîndit s-o abordăm pe cunoscuta graficiană.

— De cînd vă cunoaștem, vă știm preocupată de literatura pentru copii. Numele vă figurează, dacă nu greșim, pe frontispiciul a peste douăzeci de cărți adresate numai și numai micilor cititori. Datorită ilustrațiilor dumneavoastră multe generații s-au apropiat de carte. Dar ca să știm ce emoții încercați acum, cînd sînteți cîștigătoarea unei înalte distincții acordate graficii de carte în țara noastră, am dori să ne spuneți dacă nu cumva ilustrațiile la prima carte, «Gogu Pintenogu», v-au adus satisfacții și emoții mult mai puternice.

— Fără îndoială că emoțiile de atunci au fost foarte mari. Eram o tînără salariată a Editurii tineretului și mă vedeam tipărită pentru prima oară, după o așteptare lăuntrică îndelungată. Desenez de cînd mă știu și pot afirma că am trăit cu creionul în mîna toate bucuriile și amărăciunile vieții. De la «Gogu Pintenogu» și pînă azi am ilustrat — așa cum ați spus — multe cărți și mulți autori. Iată cîteva titluri: «Nunta în codru» a lui Coșbuc; «Moș gălbui» de Ana Tudoraș; «Mărunțica» lui Andersen; «Moș Cocoș Cocoloș» a lui Eftimiu etc., etc., etc. Dar o medalie de aur rămîne o medalie de aur.

— Să revenim la «Capra cu trei iezi».

— Ilustrațiile pentru această carte mi-au răpit un an din viață. Un an de căutare, de frămîntări, de neliniști. Am mers foarte mult prin Humuleștii lui Creangă, am reconstituit, imaginat și visat. Doream să mențin atmosfera di-

namică, moralizatoare, a povestirii, să-i dau un specific românesc, să găsesc niște personaje stilizate doar atît cît să justifice stilizarea fără a cădea în abstract, să fac o carte pentru copii și numai pentru ei, să fiu, atît cît mă țineau puterile, alături de neasemuitul text al lui Creangă. Trebuie să recunosc că acest premiu mi-a dat o mare satisfacție, constituind un imbold pentru întreaga mea activitate ulterioară. Pe masa mea de lucru se află alte proiecte, alte vise, alte preocupări.

— Fără îndoială că de-a lungul carierei ați suferit influențe, ați urmărit modele. Pe cine ați admirat mai mult și mai mult?

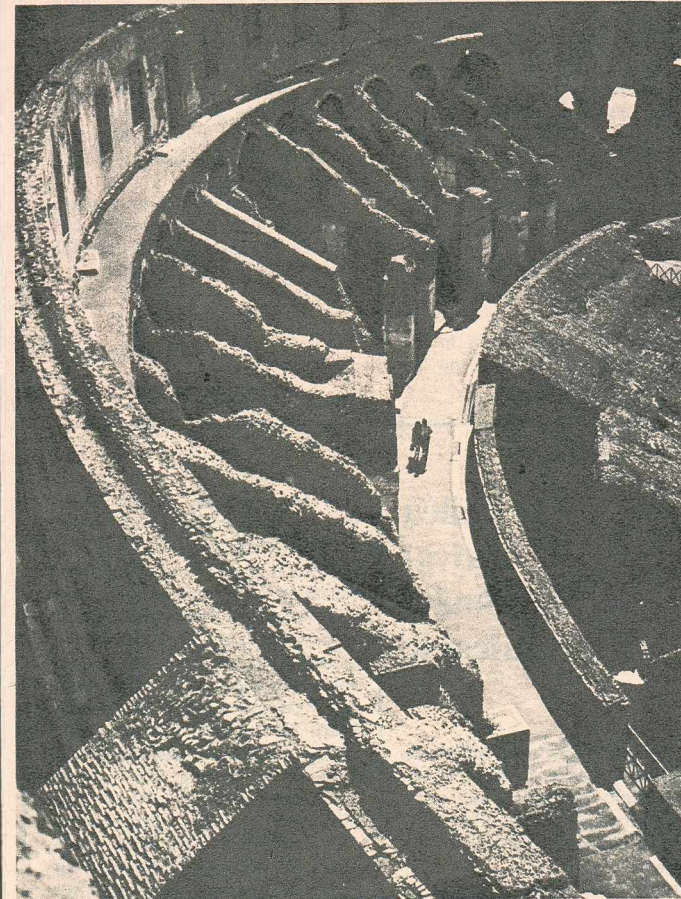
— Iubesc și stimez pe foarte mulți artiști, cu precădere pe Luchian. Dar mă străduiesc să realizez desene care să fie ale mele, izvorîte din mine, din frămîntările, gîndurile, din necazurile cotidiene. Vreau să fiu și să rămîn Ileana Ceaușu-Pandele.

Dan BÎRLĂDEANU

Un temerar al înălțimilor? Da și nu. Pentru a pătrunde în peștera Topolnița, situată în podișul Mehedinți, trebuie să faci dovada unor calități de cățărător încercat. Și apoi urmează coborîrea, nu mai puțin amețitoare, de-a lungul galeriilor însumînd în total circa 11 800 de metri, situate la cinci nivele. Vă asigurăm însă că eforturile sînt răsplătite din plin de frumusețea unor locuri ca Lacul de cleștar, Sala cu coloane și altele.

«Sisters» — Roma 1969

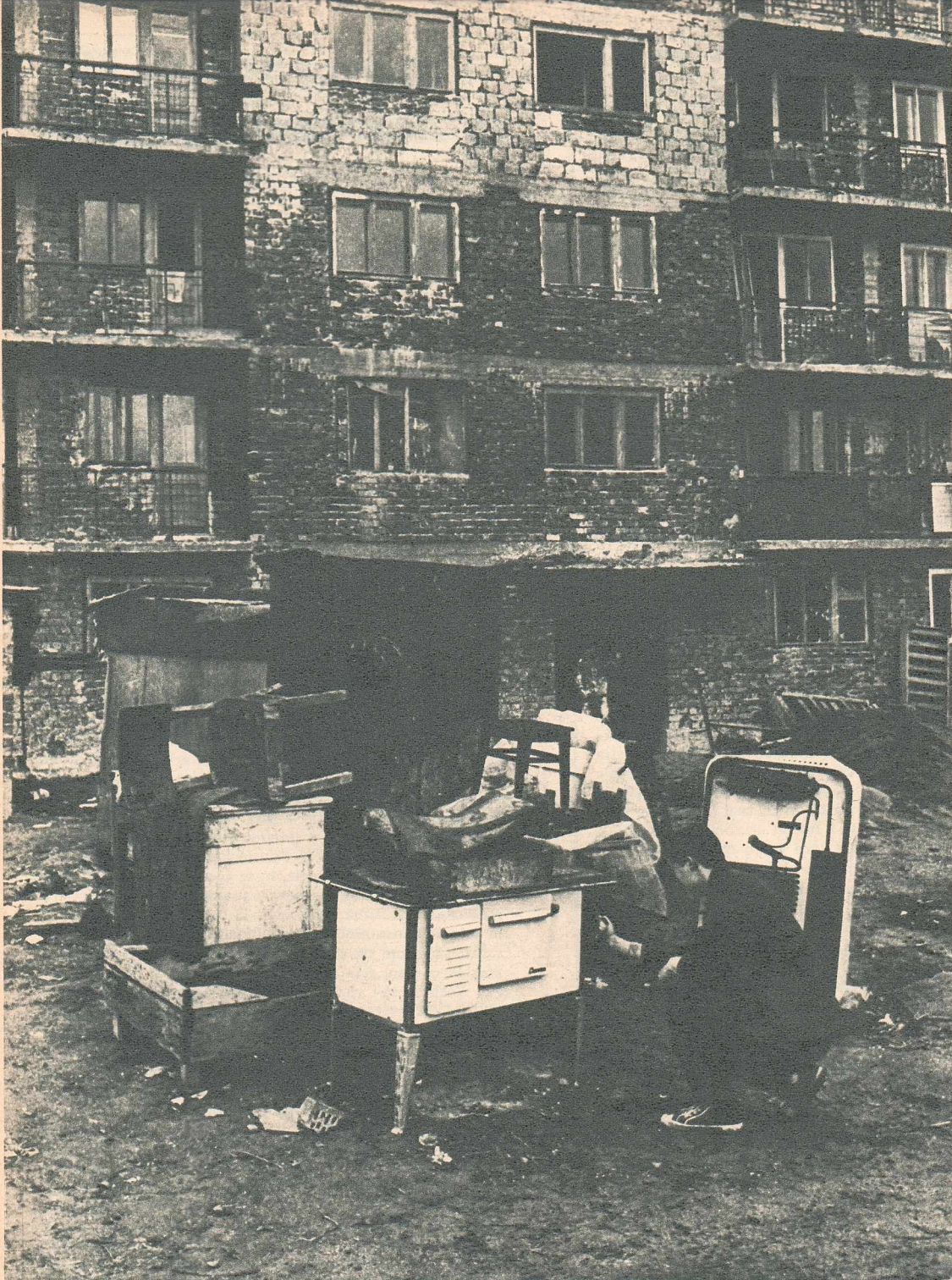

«Colisseum» — Roma 1969

hedy, ești minunată!

Orice s-ar spune, în fotografie marea artă se rezumă la modul cum privești. Pentru că, în fond, obiectivul este ochiul omului ca-

re reține (sau nu reține!) ceea ce e mai frapant, dacă nu și semnificativ. De aceea aș spune că Hedy știe să vadă lumea în ceea ce are ea esențial. Ea face parte, aș îndrăzni să spun, din grupul fotografilor europeni care caută, de-a lungul unor imagini, semnificațiile lumii contemporane. Adică se întrebă cum este. Și imaginile

◀ O soluție de urgență, dictată de împrejurări extraordinare: blocuri încă nefinisate au fost date în folosință celor rămași fără adăpost.

...SI SOARELE RĂSARE DIN NOU

Sîntem la I.I.S. «1 Septembrie» din Satu Mare, dar cei trei specialiști care lucrează la refăcutul instalației electrice — mai precis Zoltan Mico, Szetren Geza și Viorel Dacin — sînt angajați la «Metalica» din Oradea. Cu alte cuvinte, noi toți sîntem angajații aceleiași întreprinderi uriașe care trebuie «să meargă bine» în totalitatea ei: economia națională.

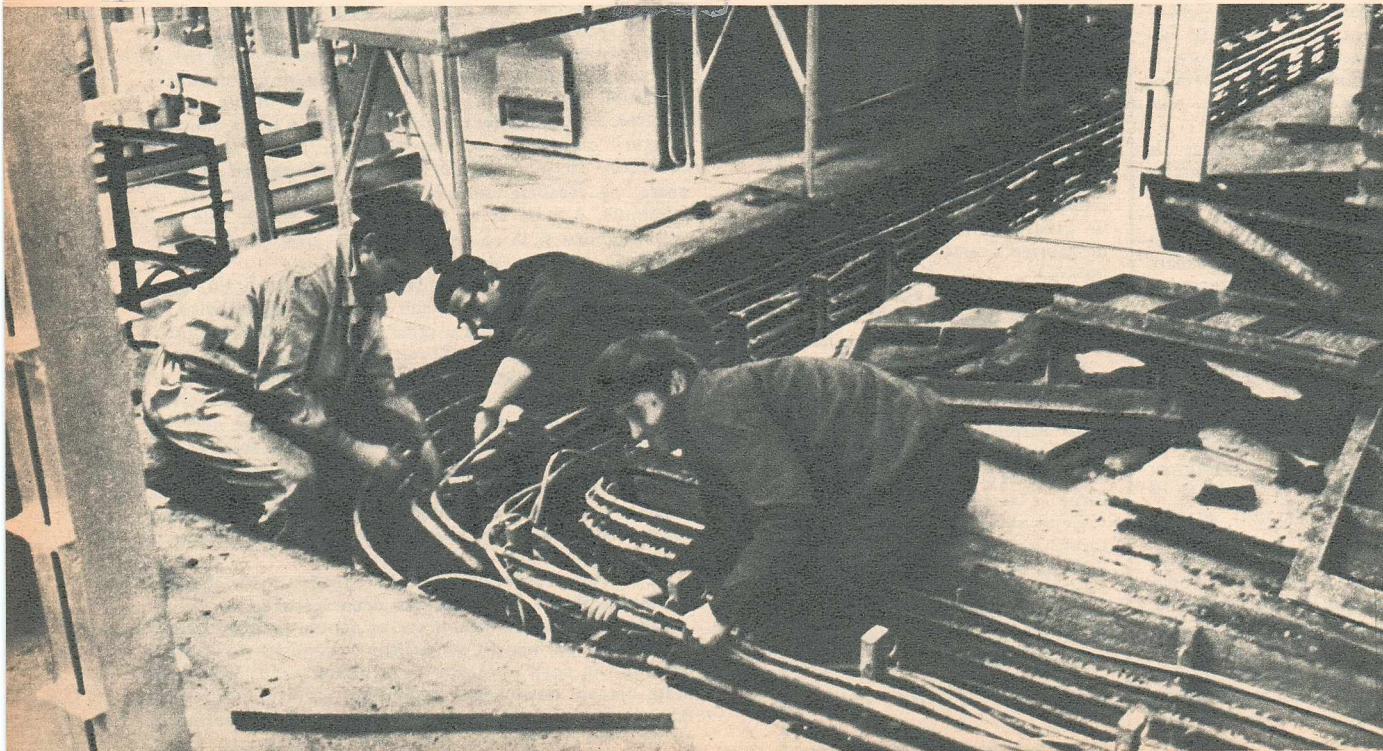
de Nelu IONESCU

Fotografii de Eugen IAROVICI și Traian PROSAN

125 000 hectare sub apă, 21 500 case inundate, degradate ori distruse, 28 de localități potopite de apă în tot sau parte, 11 unități productive avariate — iată, în mare, prețul cu care un Someș dement a făcut din județul Satu Mare o capitală a durerii, o capitală a calamităților de cea mai mare amploare cunoscute în Europa, mai ales că acest oraș atît de încercat a avut de înfruntat în continuare noile viituri ale Someșului, care nu a încetat să amenințe viețile și bunurile.

Termenul de comparație general folosit de oamenii de acolo îl constituie pierderile suferite în timpul războiului. Un termen de comparație pe măsură.

Am fost la Satu Mare atunci, «imediat după prima viitură», și am revenit acum, după aproape o lună, în preajma celui de-al doilea asalt al Someșului. Am notat atunci fapte fără să-mi îngădui să le comentez. Notez acum fapte, tot fără să-mi îngădui să le comentez. Pentru că, peste intenția mea, peste voia mea, simt că însemnările de atunci, însemnările de acum, vor face

mică parte din marea cronică a durerii neamului nostru, din marea cronică a vigoarei neamului nostru. Căci felul în care trecem prin această din urmă cumplită amărăciune, cumplită suferință, prin acest din urmă cumplit necaz național dovedește cât de vișoi sintem, cât de uniți sintem.

TIMPUL CONSTRUCTORILOR

Municipiul Satu Mare. 12 mai. Apele unui Someș de nerecunoscut. 178 de străzi acoperite cu nămol. 2 000 de case distruse. Peste 11 300 de sinistrați. Morți.

Cam așa ar arăta o telegramă a durerii trimisă de acolo spre Țară.

Dar știrea, din fericire, se îndepărtează în trecut. Lucrurile capătă pe zi ce trece o altă față, mai «ca lumea», mai liniștitoare. Firește, nu din senin, ci în urma muncii. O muncă de gigant, o muncă răspîdită în tot orașul.

Se repară ce se poate repara. Străzi, rețele de canalizare, case.

Se fac construcții noi. În afară de cele prevăzute în plan, se vor ridica în plus, pentru sinistrați, încă 1 450 de apartamente. Lîngă uzina «Unio» va apărea curînd-curînd un ansamblu de 400 apartamente. Constructorii trustului «Carpați» din București au și început să toarne betonul primelor fundații, primelor planșee. Constructorii trustu-

*Militari ori civili,
toți sintem ostași
pe frontul reconstrucției.*

*Apă potabilă pentru 80 000 de oameni,
iață o problemă vitală.
O problemă rezolvată și datorită simpatiei
de care ne bucurăm peste hotare.
În imagine, două dintre stațiile mobile
pentru purificarea apei, venite
din R.F. a Germaniei.*

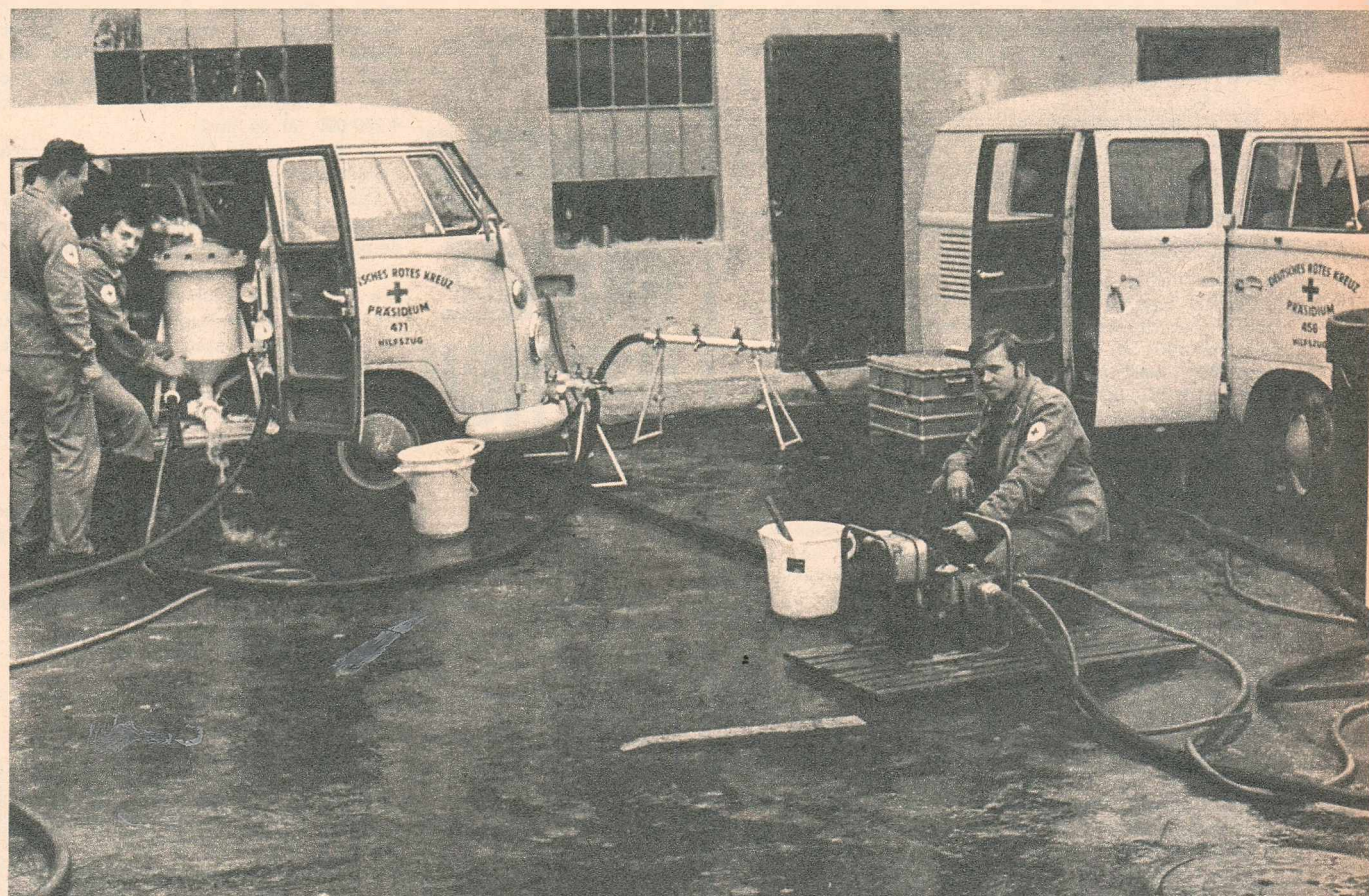
rilor din Oradea și din Baia Mare și-au asumat răspunderea înălțării a cite 200 apartamente de fiecare trust. Vremea se îmbunătățește, cu alte cuvinte a venit iar timpul constructorilor. Și pentru ca ei să-și folosească sezonul din plin, li se trimit cantități sporite de materiale de construcții, sporite față de cele planificate anterior calamității. Satu Mare — de data aceasta e vorba de întregul județ — a primit 500 000 bucăți cărămizi în loc de 180 000; 1 000 000 bucăți țigle, în loc de 400 000; 37 000 mp plăci azbociment, în loc de 20 000 mp; 47 000 mp geam, în loc de 27 000 mp.

Direcția generală a prefabricatelor din Ministerul Industriei Materialelor de Construcții definitivează un proiect de construcție a locuințelor individuale din prefabricate, proiect care va fi pus gratuit la dispoziția celor care vor să-și ridice astfel de locuințe.

Pentru refacerea conductelor de alimentare cu apă din municipiu s-au trimis, din cota planificată pe trimestrul III, 2 kilometri de tuburi din azbociment. Efortul acesta — ca și altele — este necesar, pentru că asigurarea alimentării cu apă potabilă a celor aproape 80 000 de locuitori este o problemă de cel mai însemnat ordin, o problemă literalmente vitală.

În ultima simbătă din mai apa a reînceput să curgă prin filtre. După citeva zile a treia parte din suprafața filtrelor «lucra». Se fac probe sanitare riguroase pentru ca apa să fie confirmată ca potabilă. Pînă atunci, apă minerală, apă purificată în stațiile mobile venite din R.F. a Germaniei și apă adusă de la Carei și de la citeva puțuri neînundate, apă adusă în 32 de cisterne militare și în 17 civile, apă pentru orașul invadat de ape.

Reconstrucția vizează toate planurile vieții sociale. În întregul județ au fost distruse școli însumînd 96 de săli de clasă. 2 741 din cei 6 803 copii sinistrați erau elevi în clasele I-VIII. Acum ei sînt găzduiți în tabere școlare din întreaga țară. Cei rămași au fost repartizați la școlile mai puțin afectate sau și-au continuat învățătura la școlile lor, mutate în clădirile unor cămine culturale. Se face totul pentru ca și acestor elevi să li se poată — în curînd — încheia situația

școlară. Paralel, se curăță clădirile școlare, se recondiționează materialul didactic și — ceva ce nu ne-am fi putut închipui înainte — se spală și se usucă manualele.

1 300 de tineri din județul marelui dezastru se vor prezenta la examenul de bacalaureat. Există o voință mai presus de puterea apelor.

Alt sector, încă un exemplu în sprijinul concluziei de mai sus. Elevii de la Liceul «Mihail Eminescu» și cei de la școala sportivă sînt doar o parte din tinerii care participă la îndepărtarea celor 5 000 metri cubi de nămol care s-au așternut pe stadionul municipal. Pentru că ei sînt de părere că mingea trebuie bătută, chiar dacă Someșul s-a sălbăticit și chiar dacă echipele favorite sînt în categoria B ori chiar C.

Alături de atleți, oameni pe care ne-am obișnuit să ni-i imaginăm plâpînzii fizic — oamenii arhivelor vreau să spun — au și ei mari necazuri. Numeroase arhive au fost

încerate. Acte distruse. Izvor de nenumărate încercături, de nenumărate dificultăți pentru întreprinderi, instituții și cetățeni. Însă și în acest domeniu a început bătălia pentru recuperarea a cât mai mult. Arhivele statului au publicat un comunicat cuprinzînd măsuri concrete pentru salvarea patrimoniului care constituie baza documentară și informațională a viitorului. Griji pe toate planurile.

SCOPUL IMEDIAT: REDOBÎNDIREA CIVILIZAȚIEI DIN 11 MAI 1970

Griji pe toate planurile. Dar nicăieri mai acute decît acolo unde avem principala sursă națională de trai, de progres: industria, unitățile ei afectate de calamitate.

În județul Satu Mare au fost inundate și avariate 11 unități productive. O parte s-au și redresat, reintrînd total sau parțial în

funcțiune. Procesul de refacere continuă. Într-un fel, bătălia împotriva apelor continuă. Bătălia pentru existență continuă.

Am fost la I.I.S. «1 Septembrie», o întreprindere literalmente ucisă de ape. Am văzut instalații, utilaje ultramoderne încremenate total. Apele au distrus șamotele la două cuptoare uriașe în care se emailau produsele uzinei. Au distrus celulele fotoelectrice, tablourile de comandă și întreg aparatul electronic al masivelor prese Schuler. Au distrus magazia cu produse chimice. Au distrus complet un depozit de acid sulfuric. Au inundat cantina. Curățirea și dezinfectarea — imperativ severă — au făcut-o oameni cu măști. Tot din pricina apelor peste 600 din cei 1 500 de salariați ai întreprinderii sînt sinistrați.

Întreprinderea realizează circa 1 000 produse pe zi. Cam un aragaz pe minut. Apa i-a adus pagube de peste 10 000 000 lei. Producția sa era de mai bine de 1 000 000 lei

de H. DONA

Dintre numeroasele scrisori care continuă să ne sosescă la redacție și care ne vorbesc despre efortul de solidaritate și de muncă al întregului nostru popor am vrea să cităm astăzi două. Nu e vorba de oameni sau colective din sectoarele cheie ale economiei naționale, nu e vorba de cantități de produse sau sume impresionante, nu e vorba nici de acte de eroism ieșite din comun. Dimpotrivă. Dar tocmai caracterul lor modest, simplu, ni s-a părut deosebit de emoționant, tot atât de emoționant ca și secvența prezentată de televiziune în zilele inundațiilor și în care puteau fi văzuți mai mulți studenți subscriind câte 5 (cinci) lei la contul 2 000 (cine a fost nu demult student, mă va înțelege).

Dar să revenim la scrisori. În prima, provenită de la Casa de cultură «N. Bălcescu» a sectorului 5 din București, putem citi următoarele:

«Pentru a veni în sprijinul sinistraților, membrii cercului de stenodactilografie din cadrul casei de cultură au luat hotărârea să copieze la mașina de scris — în mod cu totul gratuit — actele de tot felul aparținând locuitorilor din zonele calamitate.

Sinistrații care au asemenea acte deteriorate le pot trimite prin poștă (recomandat) sau le pot aduce direct la adresa Casei de cultură a sectorului 5-București, str. 11 Iunie 49.

Membrii acestui cerc vor trimite, pe cheltuiala lor, aceste acte dactilografiate prin poștă, recomandat, la adresa ce le va fi indicată. Conducerea casei... va verifica transcrierea acestor acte și va autentifica fiecare copie în parte».

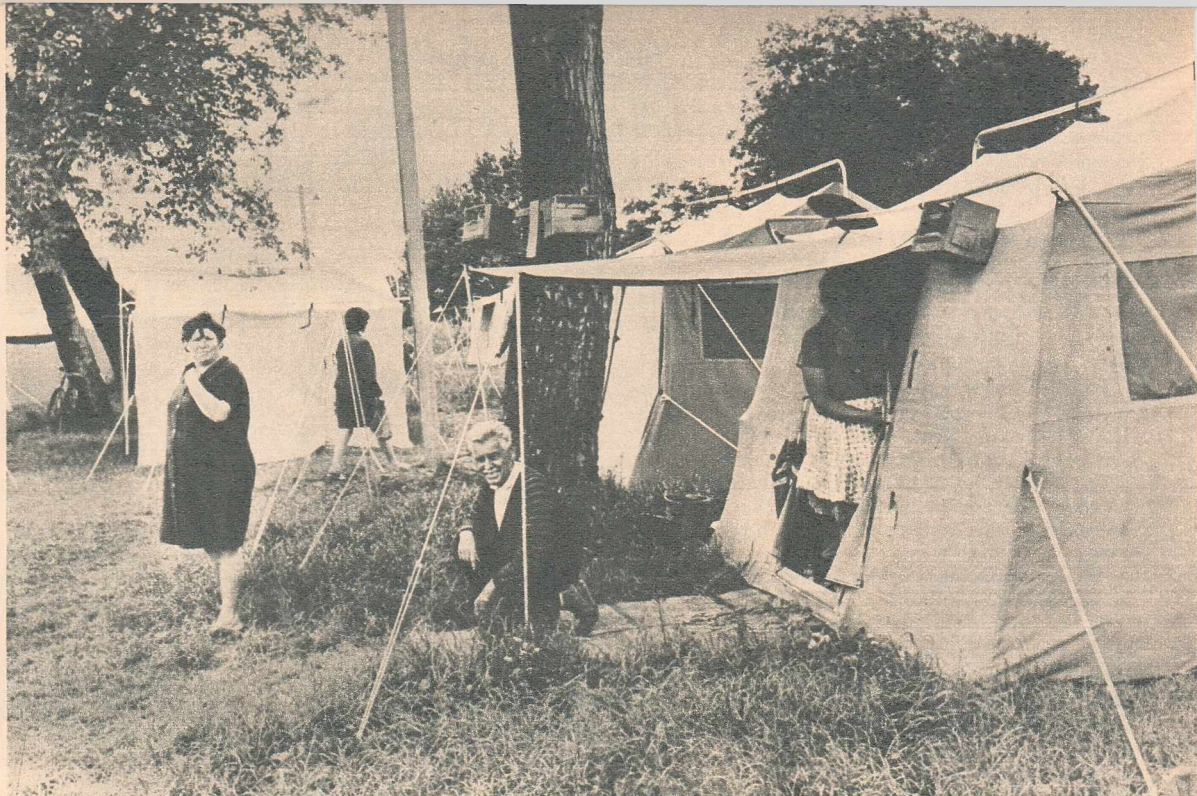
Iar din partea colectivului C.T.C. al secției «Tableta II» din București am primit următoarele: «În revista Flacăra nr. 782 din 10 mai 1970, la pagina 5, s-a publicat fotografia unei bătrâne care în urma calamităților «a pierdut tot ce a agonisit o viață întreagă». Vă rugăm, dacă se poate, să ne indicați numele și adresa acestei bătrâne, deoarece colectivul nostru dorește s-o ajute». Bineînțeles, am comunicat imediat adresa cerută.

Fără a mai interveni cu comentarii inutile, ținem să mulțumim autorilor celor două scrisori, ca și tuturor celor ce ne-au scris în legătură cu acțiunea de combatere a urmărilor inundațiilor.

Oarecum la aceeași temă se referă și scrisoarea fidelului nostru cititor Gh. Streti din Tg. Mureș. Iată ce ne scrie dumneasa: «A ajuns și la noi în Tg. Mureș reportajul cinematografic despre inundații, prezentat în loc de jurnal la cinematograful «Arta». Nici dacă se făcea un concurs pentru cel mai nepotrivit program nu se nimerea mai bine. După impresionantul reportaj urmează comedia de prost-gust «Operația Léontine». Reportajul impresionează. E zguditor. Multă lume își șterge lacrimile. Dar după câteva minute sala (o parte) izbucnește în ris. Trecerea aceasta de la o extremă la alta șochează. Sint de acord că nu trebuie acum să fim numai triști și nici să nu împingem dramatizarea faptelor pînă la absurd, dar nici chiar așa. Cel puțin în localitățile în care nu a ajuns pînă acum reportajul respectiv responsabilii cu programarea filmelor să dea dovadă de mai mult discernămint».

Probabil că la ora cînd apar aceste rînduri e prea tîrziu pentru a mai interveni. Nu putem decît să constatăm încă o dată că viața nu ne scutește de aceste iritante alături dintre tragic și comic, despre care s-a scris atîta și despre care, fără îndoială, se va mai scrie. În lipsă de altă soluție, trebuie să privim lucrurile cu filozofie. Ceea ce nu înseamnă că responsabilii programării filmelor din Tg. Mureș și din alte localități (inclusiv București) nu s-au dovedit foarte prost inspirați.

Există probabil subiecte care nu pot lipsi niciodată din poșta noastră săptămînală. Iarăși și iarăși, de pildă, sîntem sfătuiți să publicăm reproduceri după tablouri vestite (de data asta ne scrie în acest sens cititorul V. Tăzldoanu din Iași). Ce să mai răspundem, după ce am răspuns de zeci de ori? Mi-aș permite, cel mult, să relatez o întâmplare personală: aflîndu-mă mai zilele trecute la Paris, am vizitat, bineînțeles, și marea expoziție retrospectivă Matisse de la Grand Palais. Or, trebuie să mărturisesc — deși nu e frumos să-ți vorbești de rău revista la care lucrezi — că, pe lîngă marea bucurie a întîlnirii sau reîntîlnirii cu tablourile și sculpturile artistului francez, am resimțit și un sentiment de jenă comparînd în minte frenetica explozie a culorilor originale cu destul de aproximativele reproduceri apărute în nr. 22 al revistei noastre. Din partea noastră și a tipografiei a existat toată bunăvoința, dar într-o revistă operativă, cu tiraj de masă, e foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să realizezi o reproducere fidelă a unei opere de artă picturală. Admirăm la cititorii noștri dragostea pentru artă, dar această dragoste trebuie să includă, neapărat, și respectul pentru viziunea autentică a artistului, pe care nu avem voie s-o deformăm din cauza unor dificultăți tehnice.

După retragerea apelor, dintr-o casă întreagă n-au mai rămas decît pereții. Pe unul dintre ei erau prinse trei calivii cu păsări cîntătoare. Și, după cum se vede, au fost aduse și ele la noul domiciliu — evident, provizoriu — al oamenilor. «Familia» este din nou «în plin». O istorioară care dovedește că apele pot «spăla» pămîntul, însă nu și speranța, nu și nevoia de a trăi frumos a oamenilor.

...SI SOARELE RASARE DIN NOU

pe zi. Deci, fiecare zi fără producție înseamnă încă un milion pierdut. Salariul mediu care se plătește muncitorilor — și acum, cînd întreprinderea încă nu produce — este de 141 000 lei pe zi. Adică 4 200 000 lei pe lună.

Un colos amuțit. Neputința și nemișcarea uriașilor sint nesuferit de dureroase.

Din fericire, o fabrică nu înseamnă doar utilaje. O fabrică înseamnă și un colectiv de oameni. Or, și aici oamenii sint uimitori. Muncesc în schimburi prelungite de zece ore. Cu răbdare și minuțiozitate de ceasornicar, curăță utilajele piesă cu piesă, redau în fiecare clipă mereu mai mult viața fabricii lor. Apoi găsesc timp și energie să-i ajute pe cei sinistrați.

Și iată și primele rezultate: secția turnătorie a început să lucreze într-o proporție

de 50 la sută din capacitatea ei; secția prelucrări mecanice, în proporție de 70 la sută; tot parțial a început să funcționeze și secția debitare. În întregul ei, fabrica produce cam 30 la sută din fostul ei nivel normal.

În această lună va începe exploatarea primului cuptor de emailare, iar prin septembrie exploatarea celui de-al doilea. Se preconizează ca pînă la finele anului pierderile de producție să fie recuperate în mare majoritate.

Procesul de restabilire — rapid, față de imensitatea degradărilor — se datorează vigoarei, hărniciei și devotamentului pentru cauza comună a colectivului fabricii, însă în bună măsură și ajutorului primit dinafară, de la alte întreprinderi. Îngăduiți-mi un singur exemplu:

Cu întreprinderea «Metalica» din Oradea.

Dimineața se muncește pentru repunerea totală în funcțiune a întreprinderii, după-amiaza se muncește pentru refacerea gospodăriei. Legenda titanilor la oameni se referă

Arhitecții proiectează noile cvartale de locuințe care vor rezolva «problema acoperișului» pentru mii de sinistrați.

Doi dintre ei — Caroli Rupercht și Victor Horvath — sint din Satu Mare. Sena Forb însă este din București.

Iar inginerul-constructor Cornel Suma, din Cluj. Cu alte cuvinte, solidaritatea poate fi fotografiată.

cei de la I.I.S. «1 Septembrie» colaborau, aveau contracte, și atât. Apoi a venit prăpădul, cu cortegiul lui de pagube și lipsuri. Și deodată, fără nici un anunț, au primit apă și alimente de la orădeni. Un dar neașteptat, un dar imediat, datorită căruia — la «1 Septembrie» — am văzut și eu un inginer emoționat ca un poet: directorul adjunct Crăciun Crăciunescu.

Mă îndrept spre poarta întreprinderii. Plouă. Prin față — alergând grăbit de la o hală la alta — îmi trece un zdrahon viguros, în salopetă albastră. Se ferește de ploaie cu o umbreluță galbenă, de damă. Aferat și nostim.

Cînd îi vezi așa, capeți încredere și te cuprinde o dragoste de oameni, o poftă nebună de viață. Și parcă amintirea apelor care au năvălit la 12 mai te îngrozește din ce în ce mai puțin. Durerea face loc speranței.

DOUĂ SĂPTĂMINI DE TIMP FRUMOS

Someșul, Crasna și Turul au acoperit cu apele lor neașteptat de mari și pămînturile menite să rodească. 125 000 de hectare!

discuiri, dar unde apele au «spălat» pămîntul, și refertilizarea lui.

Firește, unitățile agricole județene s-au găsit în fața unui serios deficit de semințe. Au fost însă ajutate de Ministerul Agriculturii și Silviculturii, care le-a trimis masive cantități de semințe și îngrășăminte azotoase. În ce privește răsădirile necesare legumiculturii, cei din Satu Mare au fost ajutați de cei din Bihor. Se simte puternic că județele țării aparțin aceleiași gospodării.

Alături de agricultură, crunt a fost lovită și zootehnia județului. Iată cifre făcute să înfioare: 17 000 animale ucise, 18 grajduri mari și multe-multe adăposturi de porci, păsări și saivane distruse.

Apa s-a retras și în urmă a rămas o mare nevoie de furaje și o mare lipsă de adăposturi pentru vite. Soluții? Multiple: Ministerul Agriculturii și Silviculturii a repartizat cooperativelor agricole 600 tone concentrate; țărani cooperatori au primit de la Uniunea Națională un ajutor de 500 tone grâu și 500 tone porumb; de prin părțile Careiului au sosit ajutoare în furaje și forță de muncă; animale de la cooperativele din zonele lovite deosebit de ape au fost trimise la cooperativele care și-au păstrat măcar în parte potențialul economic.

Numeroase căi de soluționare a situației

cîmpie fără cine știe ce pantă și apele se leneviseră, nu se retrăgeau de la o zi la alta. Nămol mult. Lucrările de refacere erau enorm îngreunate. Ploaia era rea.

Dar dacă s-ar fi inseninat brusc, dacă s-ar fi încălzit brusc, ar fi fost mare primejdie de molimă. Apele erau pline de trupuri de animale. Domestice și sălbatice. Apele mai ascundeau și trupuri de biete ființe omești. Întii și întii, toate trupurile astea trebuiau adunate. Și pînă atunci, ploaia rece era bună.

Ca despre toate în lumea asta, se poate vorbi și de o dualitate — contradictorie în unitatea ei — a apei.

O PARTE OXIGEN, DOUĂ PĂRȚI HIDROGEN

În afara orașului Satu Mare, spre nord, spre graniță, este o pădure. În peria copacilor ei s-au oprit bunuri dintre cele mai variate, luate de apă de prin case. Imaginea ași văzut-o și dumneavoastră la televizor. Tot acolo au fost găsite și adunate vietăți înecate ale pădurii: de la mistreți la iepuri, de la vulpi la cerbi lopătari. A urmat ritualul, cumplit însă necesar, igienic, al incinerării trupurilor.

Un țaran bătrîn a făcut o remarcă:

Cronică satirică

de Teodor MAZILU

IGNORANȚĂ PLINĂ DE VIAȚĂ

Y e străin de cultură și el pune această atroce ignoranță pe seama dragostei de viață. E prea dolidora de sănătate ca să mai aibă nevoie de Shakespeare. Îi sînt prea roșii obrăjorii ca să mai fie silit să-l citească pe Hegel...

— Cînd o să-mi cadă dinții o să-l citesc și eu pe Hegel... Pînă atunci prefer să trăiesc... Crăp de sănătate, n-am nevoie de cultură...

Și ignoranța își continuă veselă mersul... Are impresia că știința și cultura l-ar împiedica să răsufle și să se miște degajat. Lasă impresia că Bach i-ar fura oxigenul. Dă să se înțelegă că înțelegerea lui Pitagora l-ar duce în mod fatal la devitaminizare.

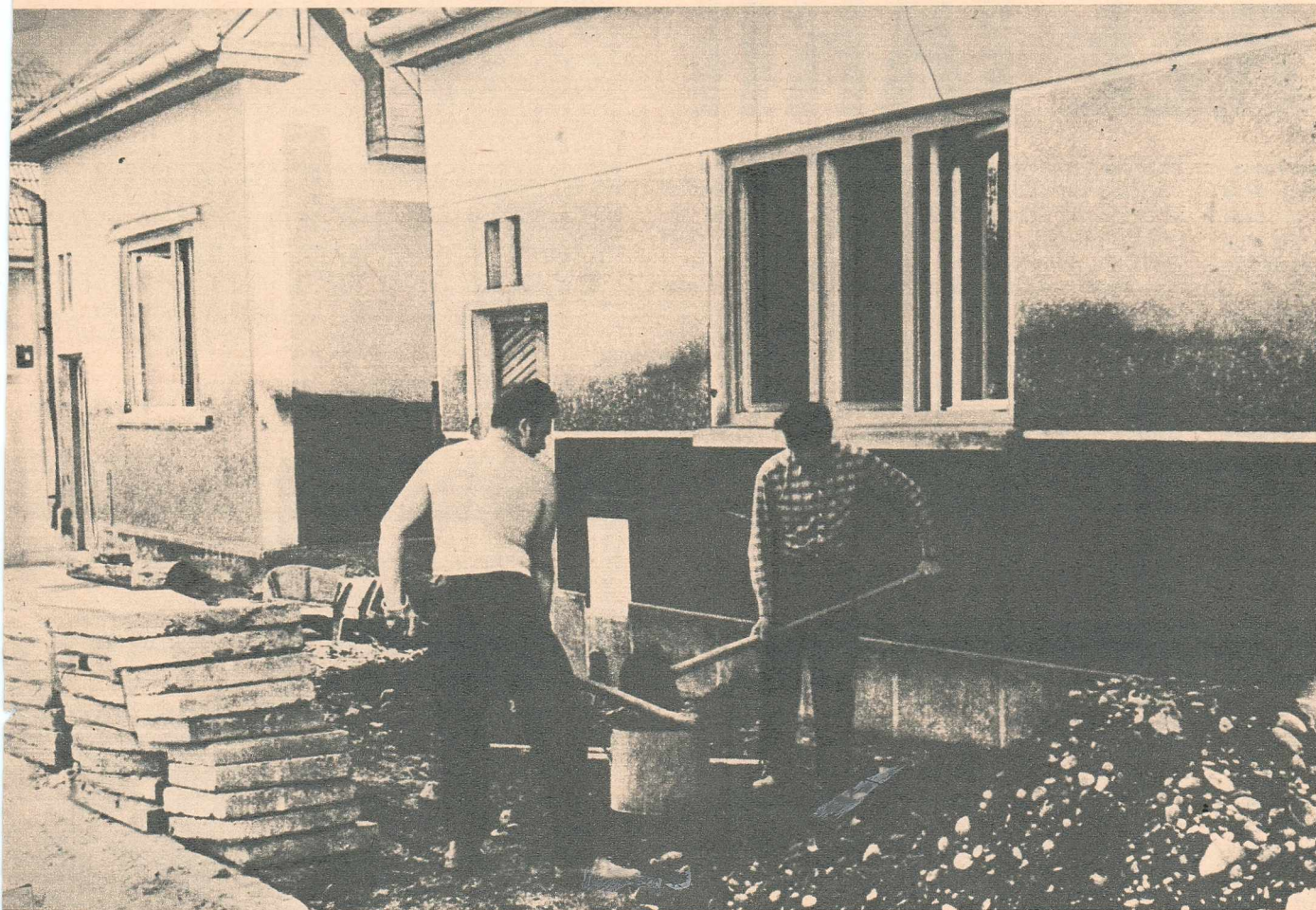
Bineînțeles, Y iubește mai mult vitaminele decît cultura. Are impresia că inteligența îl obosește. De aceea Y se deconectează tot timpul. Nu muncește, dar se odihnește din belșug... După o relaxare caută o altă relaxare. Și uite-așa o ține dintr-o relaxare în alta — plin de o neobosită și timpă energie. Ignoranța lui e voioasă. E mîndru de ignoranța lui și țî-o aruncă mereu în față, ca o dovadă de forță și hemo-gramă perfectă.

— Mă crezi că de zecă ani de zile n-am citit nici o carte?!...

Mereu are impresia că Bach și Tolstoi urzesc, în umbră, un complot împotriva siestei lui. De aceea se apără de cultură cum se apără alții de boli.

— Domnule, a venit cineva la mine și a vrut să mă ia la un concert. Pe mine, om sănătos tun, cu dantura perfectă... L-am dat afară...

S-a vaccinat împotriva culturii. A devenit imun. Dar tot mai crede că Bach și Cervantes au ceva cu el... Dar a hotărît să-și păstreze ignoranța cu toată energia... Ignoranța e singura lui avere...

Adică a treia parte din suprafața destinată agriculturii. Apele au omorît recolta de grâu de pe 30 000 hectare, recolta de porumb de pe 15 000 hectare, recolta de legume de pe 1 600 hectare.

Mari ochiuri de apă care n-au pe unde să se scurgă mai ocupă încă 15 la sută din cît a fost inundat la început. Oricum, viața lor nu e de durată: mii de brațe voluntare sapă canale de evacuare, iar agregatele de pompare ale întregului județ sînt masate în jurul lor.

Ofensiva apei a fost. Acum se desfășoară pe un front larg și complex contraofensiva oamenilor. Operațiile — veți vedea — sînt multiple.

Înainte de orice, s-au identificat pagubele. Apoi s-a decis — potrivit unor criterii științifice — ce să se cultive pe terenurile devastate. Culturile dispărute au fost înlocuite cu culturi de plante din aceeași grupă, pentru ca balanța produselor să nu sufere un dezechilibru. De acum se știe în orice unitate agricolă cu ce se vor înlocui vechile culturi. Este un pas înainte important. Acolo unde apele au dispărut și pămîntul s-a zvîntat, s-a făcut și al doilea pas: pregătirea terenului pentru semănat. Arături,

și totuși, în esență, o singură cale: întrajutorarea, solidaritatea țării cu cel mai năpăstuit județ al ei.

Dacă va fi ajutat substanțial și în continuare, în doi ani Satu Mare va putea din nou să țină pasul cu ritmul prevăzut în planul de dezvoltare în perspectivă a zootehniei.

Deocamdată, sătmărenii muncesc cu îndrjire. Zi și noapte. Enorm. Mulți dintre ei au gospodăriile distruse și totuși nu părăsesc cîmpul, pămîntul care trebuie readus la viață.

Muncesc, sînt ajutați, însă mai au nevoie și de timp frumos.

— Dacă vom avea vreme bună, soare, în două săptămîni vom reinsămînta toată suprafața pustiită!

O să vi se pară curios, dar acceptarea vremii bune, a soarelui, este încă un indiciu că la Satu Mare lucrurile reintră în normal. Pentru că, după numai o săptămîină de la năvala apelor, soarele nu era dorit.

Mi-amintesc perfect: ploua mărunt, ploua des, ploua bicliutor, ploua fără speranțe de inseninare.

Oamenii n-aveau adăpost. Oamenii n-aveau căldură. Oamenii n-aveau apă. Spre deosebire de Mureș, Someșul străbate o

— Rideam de străbunii noștri, însă ei știau ce fac. Ridicau movile, gorgane, să aibă unde să se salveze de ape fiarele.

Nu știu dacă bătrînul are dreptate sau nu, dar cert este că am trăit o uluitoare experiență, care ne va sili la îndelungată meditație.

Doamne, mult am mai pierdut! Doamne, pe mulți i-am pierdut! Este greu să cobori în infern și să te întorci fără Euridice. Și totuși te întorci. Însă cu o altă gîndire. Dar înaintea gîndurilor, loc faptelor! De pildă, să luăm una la întimplare: se întorc copiii, se reiau cursurile în școli.

Mă aflu sub fereastra deschisă a unei clase. A unei clase care a fost sub apă. Se aud glasurile și foșneteale unei ore obișnuite. O oră de chimie, pare-mi-se. Glasul profesorului care întrebă. Glasul elevului care răspunde:

— Apa. Corp compus din 88,91 părți de oxigen și 11,09 părți de hidrogen. Coeficientii privesc greutatea. Apa. Substanță lichidă, transparentă, fără gust, fără miros, refractă lumină și este susceptibilă de a dizolva un mare număr de corpuri.

Răspunsul este exact. Răsuflu ușurat: am început să ne detașăm, să ne reobiectivăm față de apă, acum cînd soarele răsare din nou.

PULS NORMAL PE PRINCIPALELE ARTERE DE OȚEL ȘI ASFALT ALE ȚĂRII

de Mihai HETCO

Forța incredibilă a apelor revărsate care a transformat această primăvară într-un anotimp al încercărilor a lovit din prima clipă căile ferate ale țării, șoselele, drumurile și podurile. În puține zile apa, cu o perfidie greu de imaginat, a acoperit șosele, s-a insinuat sub terasamente surpîndu-le, a lovit ca un berbec în piloni de poduri, strivindu-i. Imaginile, aduse repede la cunoștința opiniei publice prin intermediul ziarelor și televiziunii, păreau culese de pe un câmp de luptă. Șine de cale ferată rupte și răsucite în sus, ca după o explozie, poduri cu structuri metalice menite parcă să dăinuie o veșnicie, prăbușite în vîltoarea rîurilor dezlănțuite, devenite peste noapte adevărate fluvii. Efectele dezastruoase ale inundațiilor asupra căilor de comunicație sînt astăzi cunoscute: a fost oprită circulația pe tronsoane de căi ferate însumînd 1 500 km, au fost avariate sau distruse 25 poduri feroviare, în peste 50 de puncte terasamentele fiind complet spălate de viituri sau chiar dislocate. Au fost avariate instalații-bloc de semnalizare și centralizare electrodinamică în peste 50 de stații C.F.R. Iar cablurile de telecomunicații, cu stîlpii de susținere respectivi, au fost avariate sau distruse pe trasee însumînd 150 km. Inundațiile au mai provocat deteriorarea unor drumuri naționale însumînd peste 440 km, avarierea sau distrugerea însumînd peste 38 poduri rutiere. S-ar fi putut crede că distrugerile de asemenea proporții necesită multă vreme pentru a putea fi înlăturate. Concentrarea instantanee a tuturor forțelor departamentelor de căi ferate și drumuri, sprijinul prețios acordat ceferiștilor de către armată și populație au dus la restabilirea într-un termen rapid a circulației feroviare și rutiere pe majoritatea căilor de comunicație.

Am derulat recent, la Departamentul căilor ferate, filmul ultimelor săptămîni. Cînd primele inundații de proporții au fost anunțate, eforturile regionalelor de cale ferată din zonele amenințate au fost îndreptate spre evacuarea garniturilor de trenuri de călători și marfă. În zilele marilor calamități, lucrul cel mai important a fost identificarea cu precizie a avariilor și stabilirea unui plan operativ de înlăturare a lor. La nivelul departamentului și al regionalelor s-au creat comandamente care concentrau forțele și competențele necesare acțiunii de mare răspundere ce urma să se întreprindă. Au fost constituite 14 formații speciale de lucru, alcătuite din muncitori, tehnicieni și ingineri cu înaltă calificare și experiență, fiecare formație avînd un plan de acțiune bine stabilit. Concomitent, s-a recurs la o concentrare impresionantă de mijloace mecanice. Din toate colțurile țării au început să sosească spre zonele calamitate excavatoare, buldozere, autobasculante, sonete mecanice pentru bătut piloșii podurilor, grupuri electrogene și compresoare. Pentru a se imprima un ritm cit mai accelerat lucrărilor de refacere a căilor ferate, formațiile de intervenție au fost — și în unele cazuri mai sînt — cazate

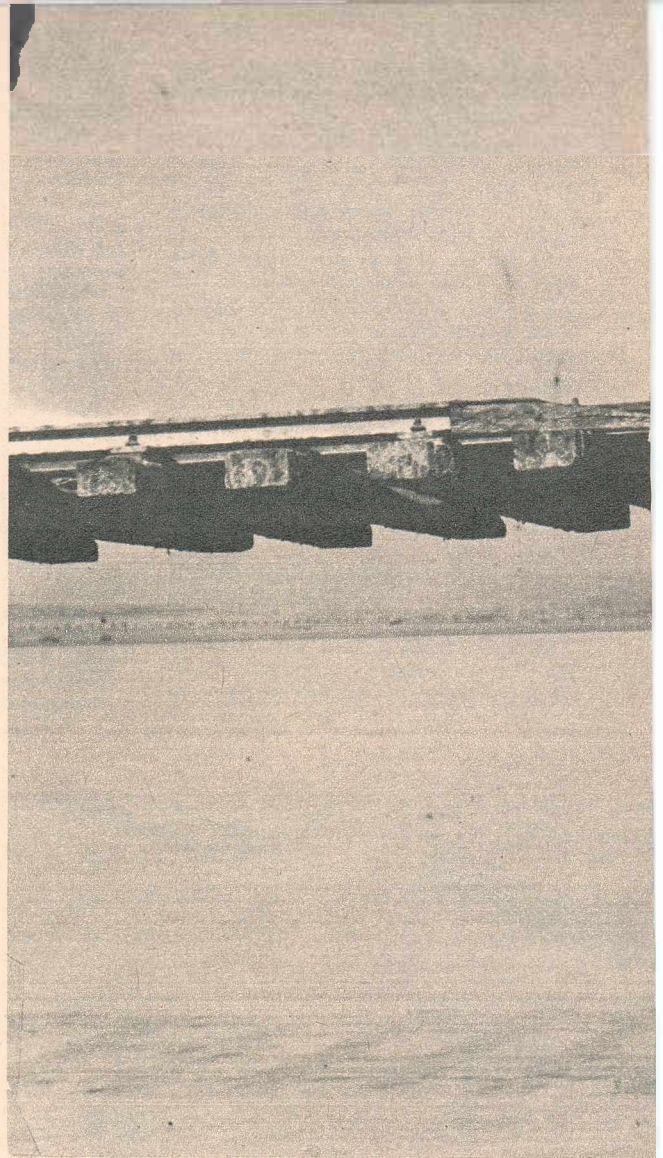
chiar în trenurile de lucru, dotate în acest scop cu vagoane-dormitor. Trenuri speciale au transportat zi și noapte mari cantități de balast, piatră de carieră, nisip etc., precum și poduri provizorii, grinzi metalice, piloți de lucru, rod al efortului extraordinar depus în aceste zile de industria noastră de materiale de construcții, de întreaga economie. S-a muncit și se muncește zi și noapte, fără răgaz, sub rafalele ploii sau sub soarele torid care, scăpat dintre nori, parcă dogorește și mai tare.

La Barboși, în apropierea Brăilei, calea ferată a suferit asaltul apelor Siretului. Rezultatul a fost cumplit: pe zeci și sute de metri terasamentul s-a dislocat, șinele metalice rupte rămînînd suspendate în aer. Chiar în acele zile cînd apa mai ținea sub stăpînire sa o imensă suprafață de teren în jur, ceferiștii brăileni au pornit la lucrări de refacere a terasamentului. Muncă dificilă, avînd în vedere că nici în prezent de pe respectiva porțiune apele nu s-au retras complet. Cufundați în apă pînă la brîu, cîrînd cantități uriașe de materiale cu mijloace rudimentare, acești oameni pun primele temelii ale reconstrucției tronsonului de cale ferată Barboși-Brăila. La fel s-a întîmplat la podul de peste Mureș de la Crăciunel, recent dat în exploatare; la Ciocmani, în județul Sălaj, unde podul a fost distrus de apele umflate ale Someșului; pe liniile Iliia-Lugoj, Radna-Timișoara, Blaj-Praid, unde lupta continuă, sau pe drumurile rutiere 17 B, Vatra Dornei-Poiana Teiului și, respectiv, 11, Orașul Gheorghie Gheorghiu-Dej-Bacău, unde s-au înregistrat alunecări de teren.

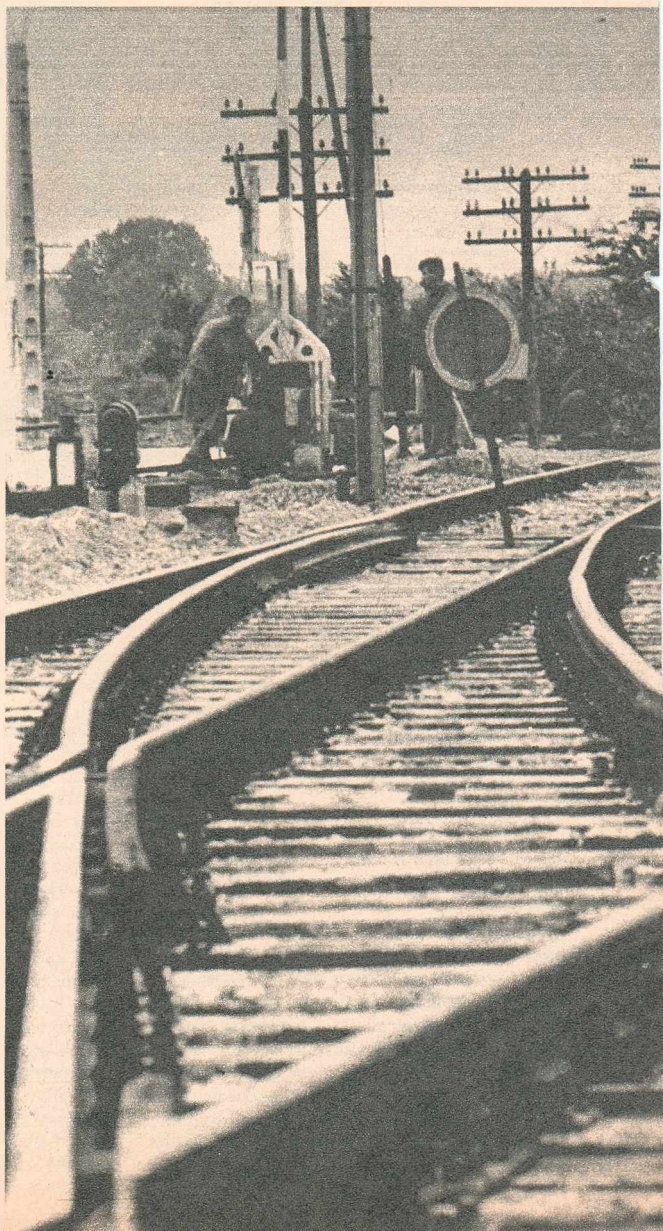
Ploile torențiale din ultimele zile au periclitat din nou unele căi de comunicație. Pe moment s-a întrerupt circulația pe șoseaua Cluj-Zalău, Cluj-Mociu și pe calea ferată Cluj-Oradea. Pe Valea Jiului, din cauza alunecărilor de teren circulația trenurilor s-a sistat pentru cîteva zile. Noua încercare a fost primită de către populație, armată, ceferiști cu bărbăție și calm. Lucrările de restabilire a circulației pe aceste artere se desfășoară într-un ritm accelerat, de mare eficiență.

Și dacă astăzi putem consemna că legăturile feroviare și rutiere au fost restabilite în mare parte, rămînînd închise doar porțiuni limitate, pe liniile secundare, și ele în curs de refacere, că putem iar, «ca în vremuri normale», să străbatem sute de kilometri, instalați confortabil în vagoane de cale ferată, aceasta se datorează în mare măsură și eroismului oamenilor în uniformă albastru-închis, al ceferiștilor, oameni pe care-i zărim controlînd, între două opriri ale trenului, șine și roți, agitînd un felinar, făcînd un gest de salut, străbătînd de multe ori sute și sute de kilometri, verzi de nesomn, dar veșnic atenți și încordați.

Datorăm restabilirea pulsului pe arterele de oțel și asfalt ale țării efortului întregii națiuni, unită mai mult ca oricînd în această primăvară a durerii și încercărilor, în această primăvară a speranței și reconstrucției.

Nu, nu este un pod suspendat.
Sub traverse era pămînt...

de Emanuel VALERIU

WISE ȘI CALCULE

Și în sport, ca în oricare alt domeniu de viață, oamenii își făuresc vise și-și fac calcule. Asta vrea să însemne că își construiesc cu bună-știință un cadru ideal al dorințelor lor celor mai intime și arzătoare dar că, în același timp, au grijă să-și tempereze imaginația prin măsurători mai apropiate de realități. Nici a visa și nici a calcula nu constituie o trăsătură negativă de caracter decât în momentul în care, supărat de neconfirmarea unora sau a altora, începem să facem reproșuri celorlalți, trecind fie peste pragul subiectiv al viselor ori peste cel obiectiv al greșelilor de calcul. De obicei, oricât s-ar părea de curios, ceea ce explică năruirea viselor și neîndeplinirea calculelor este un element comun, și anume, ignorarea altor interese, altor valori, într-un cuvânt, atunci când este vorba despre sport, a adversarilor.

Ultima săptămână ne-a pus în prezența unor mari competiții internaționale, sfârșite înainte de... sfârșit pentru reprezentanții culorilor noastre, care s-au văzut nevoiți să părăsească întrecerile mai devreme decât am fi visat sau decât calculasem că o vor face.

În Mexic, tricolorii au dat răspunsul așteptat de milioane de pasionați ai fotbalului, și trebuie să recunoaștem că el a reprezentat pentru toți cei aflați acolo (aspect cit se poate de important), cit și pentru noi, cei de acasă, o replică demnă, susținută de argumente convingătoare, în ceea ce privește posibilitățile soccerului românesc la ora actuală și la nivelul echipei reprezentative. Celor de aici, participarea la turneul final, în grupa cea mai puternică, ne-a lăsat neatinsă mândria, pentru că formația țării și-a apărât, în general, bine șansa și nu a fost ciuca bătăilor, așa cum au crezut-o mulți și nu fără oarecare temere fiecare dintre cei prevăzători, dacă nu chiar lucizi. Potrivit calculelor dinaintea începerii competiției, n-am fi avut șanse să ne calificăm în sferturi (ceea ce s-a și întâmplat), dar am fi putut ocupa ultimul loc al grupei, și încă învinși cu scoruri severe de adversari dintre cei mai puternici cu puțință (ceea ce nu s-a întâmplat). Calculele au fost prin urmare infirmate.

Dar visele? Ei bine, cu visele stăm mai prost. Stăm mai prost nu pentru că am fi uitat să visăm, ci pentru că n-am îndeplinit condiția absolut necesară a oricărui om care vrea să viseze (cu ochii deschiși, bineînțeles): n-am avut imaginație și îndrăzneală. Reluarea discuției despre meciul cu Anglia nu-și are rostul, fiindcă acum știm cu toții că din primul meci se puteau obține cele 50 de procente ale calificării și că celelalte 50 trebuiau să fie câștigate din două partide, tot astfel cum știm că tocmai întâlnirea cu Anglia era din start cea mai convenabilă jucătorilor noștri. Dar trecutul nu mai poate fi reinviat, așa încât renunțăm... După victoria asupra Cehoslovaciei, calculele noastre au devenit mai furibunde ca oricând, cu toate că, în acel moment, ne stătea în față cel mai dificil obstacol: Brazilia. Din piață și pînă în redacțiile cele mai serioase pe unde mai circula căutînd noutăți, oricine îți putea spune (unii dînd și asigurări) că brazilienii ne vor ceda cele două puncte ale calificării. Formidabilul aparat de imbrăștiat știri lipsite de fundament intrase în priză chiar din acea noapte albă a fotbalistilor cehoslovaci și fabrica, pe bandă, știri senzaționale, cunoscute însă pînă și de copii. Pele nu va juca, nici Tostao, nici Jairzinho, Felix va fi înlocuit etc. Nu ni se spunea doar cine va înscrie autogolul în poarta Braziliei, în caz că ai noștri nu o vor face la timp. Dar, vai, cit de serioasă ni s-a părut evoluția prezumtivilor campioni ai lumii din acest an și cit de netrucată a fost bucuria lor la înscrierea primului și mai ales la al celui de-al doilea gol în întâlnirea cu românii! S-a «calculat» apoi că cehoslovacii vor face totul spre a-i învinge pe englezi, dar nici aici previziunile nu s-au adeverit, insularii cîștigînd un meci urît, fără interes prea mare pentru ambele formații deoarece la acea oră noi aveam doar două puncte, iar brazilienii 6, și în acest spațiu foștii campioni ai lumii aveau o înfinitate de posibilități de plasare.

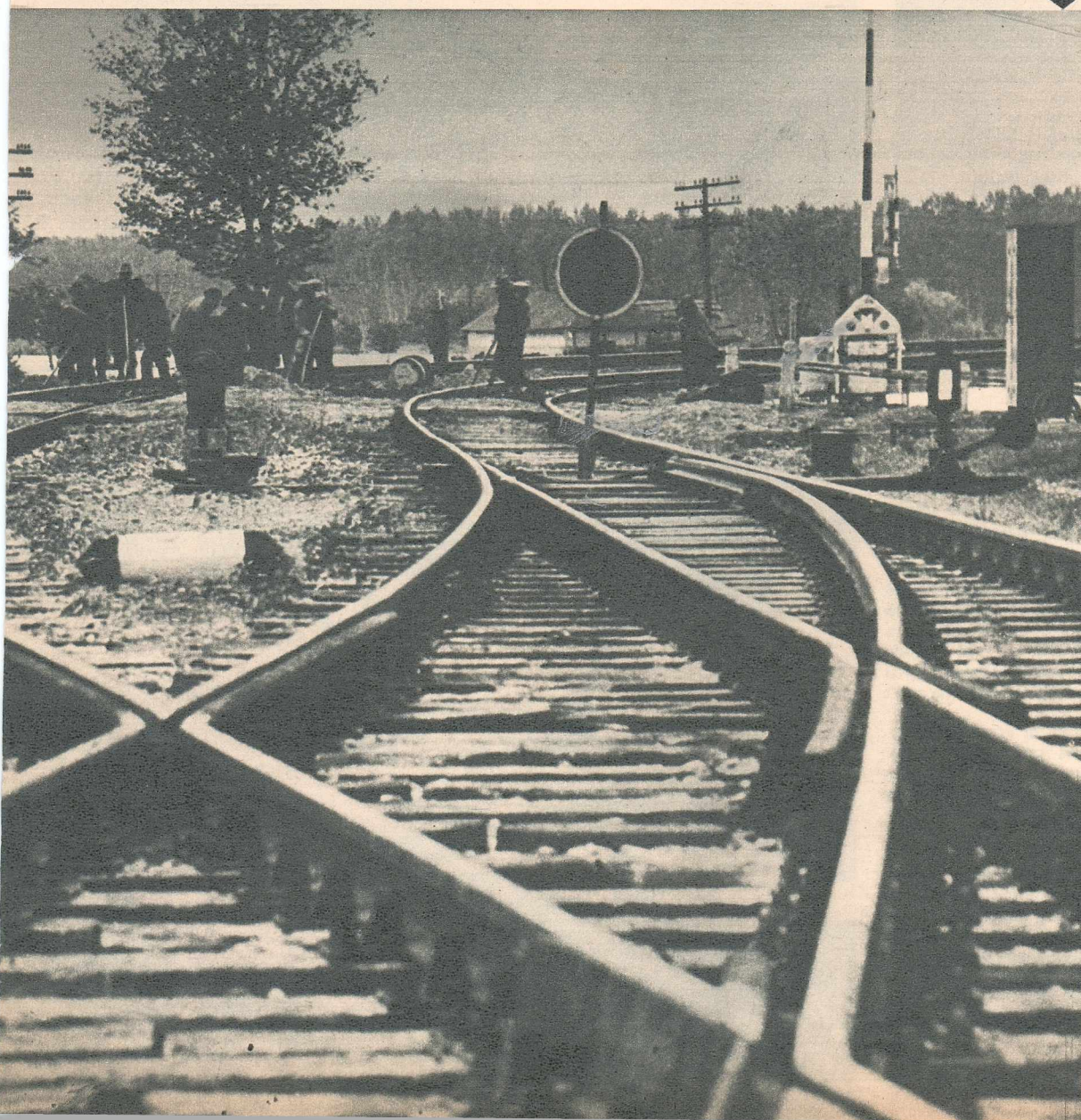
Calculele s-au dovedit inexacte chiar și în afara interesului nostru particular, acolo unde ele nu au ținut seama și de posibilitățile reale ale celorlalți participanți. Astfel, Italia, discreditată după calificarea sa modestă (un singur gol în trei partide), își revine sau poate își da măsura reală a valorii sale tocmai la timp și trece triumfal peste formația-gazdă, așa cum o făcuse Brazilia în meciul cu Cehoslovacia, iar Uruguayul valorifică șansele fotbalului sud-american învingînd o altă favorită prezumtivă a semifinalelor, formația U.R.S.S. În momentul scrierii cronicii de față, un echilibru perfect s-a stabilit între soccerul european și cel sud-american, fiecare fiind reprezentat de către două echipe, iar finala urmînd să opună, inevitabil, două formații din cele două continente separate de Ocean și unite de pasluni comune. Vom trăi și vom vedea ce va fi pînă la urmă, în nopțile scurte care ne mai așteaptă.

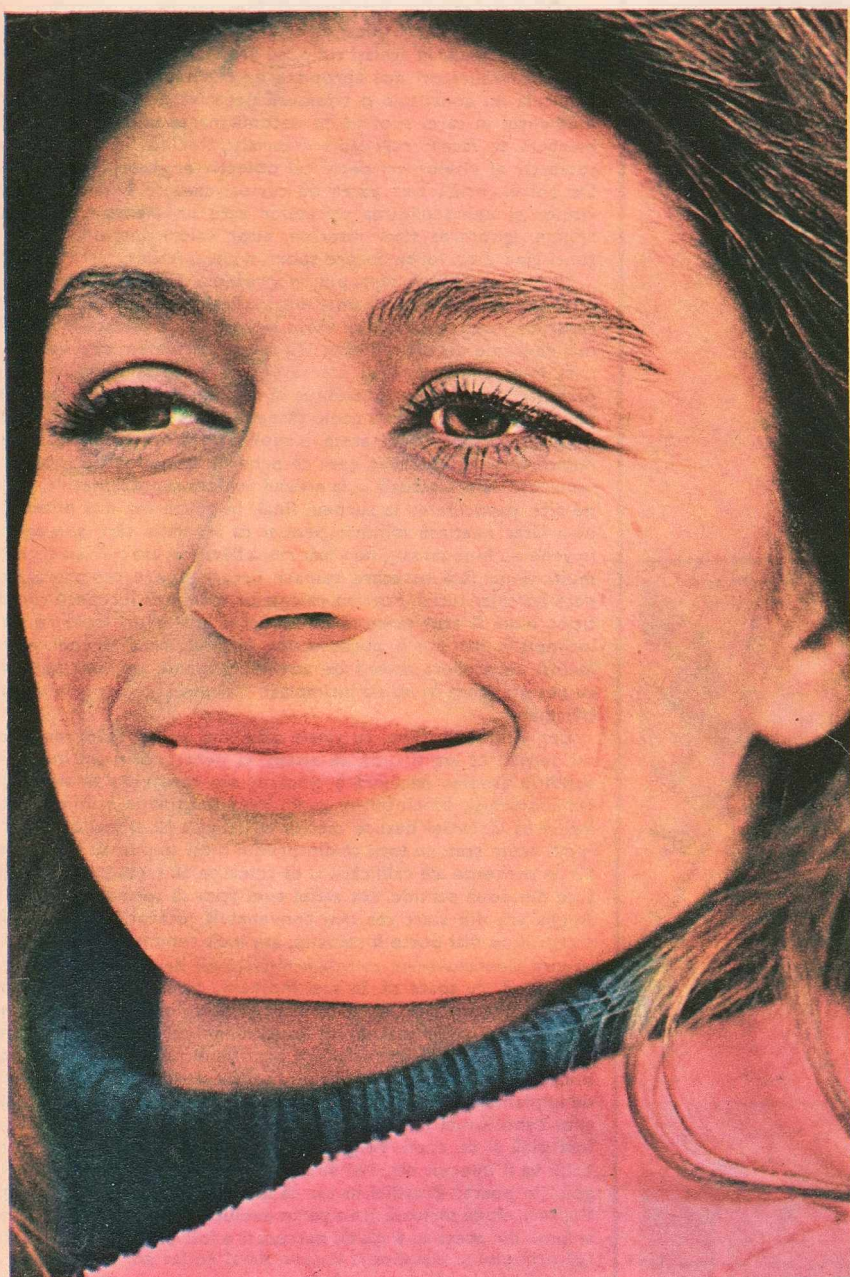
O mare durere ne-a fost pricinuită însă de eliminarea echipei noastre de tenis din Cupa Davis. Visele și calculele noastre au căzut împreună sub necruțătoarea rachetă a admirabilului Zeliko Franulovici, în pașnica stațiune Maribor. N-am visat că Năstase nu va aduce nici un punct echipei, n-am visat că el va abandona întâlnirea cu Franulovici și că acest gest avea să fie socotit înțelept (s-a menajat pentru dublu, s-a spus, ca și cum de același menajament n-avea să profite și Franulovici care, în plus, urma să joace cu Țiriac). Echipa noastră este eliminată din competiția a cărei finalistă fusese acum un an de către primul adversar mai puternic pe care l-a întîlnit, și evenimentul va fi consemnat ca o surpriză la fel de mare cu cea a eliminării Angliei de către România la Mexic, dacă aceasta s-ar fi produs. Dar ne-am propus să nu visăm închizînd ochii și tocmai de aceea renunțăm. Dar totodată și de calcule ni s-a făcut lehamite. Sîntem conștienți că nerealizarea imposibilului, în Mexic, a afectat mai mult opinia noastră publică decît nevalorificarea șansei clare a tenismanilor în meciul de la Maribor. Ceea ce înseamnă că oamenii preferă să viseze decît să țină seama de realități. Pe undeva, asta aduce a poezie.

E cineva care nu iubește poezia?

Ceferiștii în acțiune.

PROFIL

ANOUK AIMÉE

Pe Anouk Aimée o cunoașteam cu mult înaintea filmelor. De pe când contemplam ore în șir, în manualul Egiptului, imaginea frumuseții devenite simbol al grației și spiritualității: Nefertiti. Zadarnic îi căutam reflexul în nobilele frumuseți întâlnite. Miracolul părea unic, nerepetabil. Și când pierdusem nădejdea să-l mai regăsim în secolul nostru, apare *«Montparnasse '19»*. Film mediocru, cu un actor mare: Gérard Philipe. În umbra lui licărea palid dar fascinant o debutantă (pentru noi): Anouk Aimée. *«Amanții din Verona»*, *«Lola»* lui Demy și *«Perdeaua purpurie»* fuseseră revelațiile în afara noastră. Noi n-am cunoscut-o decât în explozia ei de maturitate: *«Un bărbat și o femeie»*. Din portul lui Demy, cu femei așteptând să se întoarcă marea dragoste, Lelouch a destinat-o altei fidelități, conjugale, a făcut din ea o Penelopă modernă ce încearcă dar realizează greu uitarea. Misterul a trecut din priviri în suflet: taina iubirii moarte — deși spovedită în imagini de album seducător — se ascunde rănită în hățișul amintirilor, al senzațiilor devenite cicatrice. Când Anouk se retrage, îngrozită de bărbatul care-i poate ucide amintirea cu mîngierile lui, nu mai există vorbe care să-i consoleze durerea, nu mai există gesturi care să-i stăvilească fuga.

O ipostază total diferită — femeie frivolă, vicioasă, îi oferă Fellini în *«La dolce vita»*. E un ghem de patimi și sațietate această «grande dame» din societatea romană. Dar Anouk abia așteaptă prilejul să fugă de poncife, să dea complexitate personajului. Și iat-o frîngîndu-se vulnerabil-sentimentală în fața confesiunii jucate în sala cu arteziene. Mastroianni o farmecă, se știe mințită dar speră, și nimic nu e mai crîncen decât inteligența umilită de iluzie. O ultimă speranță și fragilitatea împietrește definitiv în masca mondenă. Anouk Aimée redevine iubita de-o seară, un capriciu, o joacă.

«Opt și jumătate» o urîștește, îi asprește profilul de medalie, îi acoperă ochii stranii. Anouk e din nou Penelopa pe care mintea o răzbună. Lelouch îi banalizase misterul, Fellini îi dăruise tășuri de diamant, maliții de orgolioasă Pallas Atena. Iarăși o mască, pentru că Anouk nu-i diamant, nu-i iască, e ametist și ambră. Dacă n-ar exista, ar trebui inventată. Ca s-o investim cu suprema, cu miraculoasa grație a spiritului. Visul de aur al civilizațiilor: frumusețea devenită idee. Delvaux i-a redat eternitatea. Anne-Anouk nu-i doar îndrăgostita trăindu-și cu maiestate agonia sentimentului, nu-i doar singurătatea depășind spaima de moarte, e inteligența supunînd instinctul. E întregul ce-și ajunge sieși. Ca soarele, ca luna. Un simbol, o idee: Nefertiti.

Alice MĂNOIU

◀ CATHERINE SPAAK: „aștept, presimt că ceva trebuie să se schimbe“

Correspondență specială
de la Giuliano ORLANDO

Sîntem la Linate, aeroportul milanez. Cerul e mai degrabă cenușiu, dar microfonul ne încredințează că zborul Roma-Milano se înscrie în orar și avionul va ateriza fără întârziere. Catherine Spaak — îmbrăcată într-o maximanta de lînă groasă — fumează și îl așteaptă, pe Johnny Dorelli, logodnicul său. Împună vor începe repetițiile unei noi comedii teatrale a cărei premieră va avea loc la Roma. Este vorba de «Făgăduințe, făgăduințe», o adaptare după filmul american «Apartamentul», ce a avut mult succes în Italia. În timpul acestei așteptări, actrița, belgiană de origine dar italiancă prin adopțiune, mi-a vorbit despre ea însăși, despre trecutul și viitorul său. Mărturisesc că am descoperit o actriță cu totul diferită de cea pe care o bănuiam, o femeie matură, foarte așezată și plină de personalitate.

«Am să încep printr-o mică răutate — mă face ea atent — ce circulă pe seama mea: zic unii că m-am apucat de teatru pentru că îl iubesc atât de mult pe Dorelli, pentru că nu am vrut să i se spulbere proiectul de a-și vedea realizat «Așteptindu-l pe Jo», după ce Sandra Milo, partenera lui, a devenit indisponibilă (aștepta un copil). În ce mă privește, pot spune că am jucat pe scenă alături de Dorelli fiindcă îmi place să cunosc experiențe cu totul noi pentru mine. Și am câștigat mult: cele mai mari încasări ale anului și cele mai cumplite critici din partea presei. Pe Johnny îl înfurie, eu nu le iau chiar în serios. Dar amîndoi ne-am început această nouă carieră cu multă umilință, am vrut să învățăm, cu toată modestia, ceea ce era de învățat, păcat că presa nu a înțeles asta. De altfel nu este singura dată cînd presa nu mi-a venit în ajutor. Ba din contră, a făcut tot ce a putut ca să mă transforme într-un personaj «femeie devoratoare de bărbați». Și toate acestea pentru că după divorțul de Fabrizio Capucci am refuzat să scot un cuvînt, m-am retras, în timp ce alții brodau tot felul de versiuni. Îmi aduc aminte că după ce am terminat «La calda vita» producătorii nu îndrăzneau să lanseze filmul pe piață, într-atît de mult devenisem un personaj nesuferit publicului. Multă vreme am stat departe, închisă într-un sat, împreună cu fiica mea Sabrina. Pe urmă filmul a avut succes și producătorii și-au amintit de mine».

...Catherine Spaak a trebuit să-și ducă în spate, ca pe o cruce, acele nesfîrșite roluri de fată modernă, sfidătoare prin emanciparea ei. Totuși...

«Cinematograful a fost prima mea dragoste. Mai este și acum, dar anii de muncă mi-au temperat pasiunea. Astăzi am 24 de ani; asta înseamnă și mulți, și puțini. Actrițele care ajung pe creasta valului pot fi împărțite în trei tipuri: cele ce sînt ele însele un personaj (care-și creează după propria lor plăcere un tip), cele care se fixează la un singur rol și cele foarte frumoase dar care nu izbutesc să facă altceva decît să suridă. Doar Monica Vitti a știut să devină o actriță cu adevărat completă. În ceea ce mă privește, nu cred că am reușit să ies dintr-un anumit impas. Nu deznădăjduiesc însă. Sper să ajung o dată acolo unde vreau. Sînt un tip de fată modernă, știu că nu sînt foarte frumoasă, dar pe ecran nu arăt rău. Urăsc vulgaritatea, și publicul simte asta. Aștept, presimt că ceva trebuie să se schimbe, sînt sigură că va fi așa».

◀ Judy Geeson și George Peppard, în plină dramă.

Joan Collins nu-și va folosi aici talentul ei comic.

PE
PLATOURILE
LUMII

Casa Columbia ne informează că regizorul Sam Wanamaker — fost actor și regizor pe Broadway, apoi la New Shakespeare Theatre — se află în fața celui de-al doilea film din cariera sa cinematografică: «Executorul», un «thriller strălucitor și amar», ni se spune, un fel de polițist ce adaptează cu propriile sale puteri vechea și intens exploa-

Fotografii de S. STEINER

Celibidache la București

Născut în orașul Roman la 28 iunie 1912, Sergiu Celibidache a plecat în lume în anii tinereții și a revăzut pământul țării la vârsta părului argintat, la apogeul gloriei sale artistice. În fruntea formației simfonice a Radiodifuziunii suedeze, Sveriges Symfoniorkester-Stockholm, pe care a făcut-o să sune cum vrea el, adică perfect, neîntrecutul dirijor, «vrăjitorub», «demonub», cum i se mai spune, a dăruit iubitorilor de muzică adevărată din țara noastră emoții artistice copleșitoare, fiorul artei sale incomparabile.

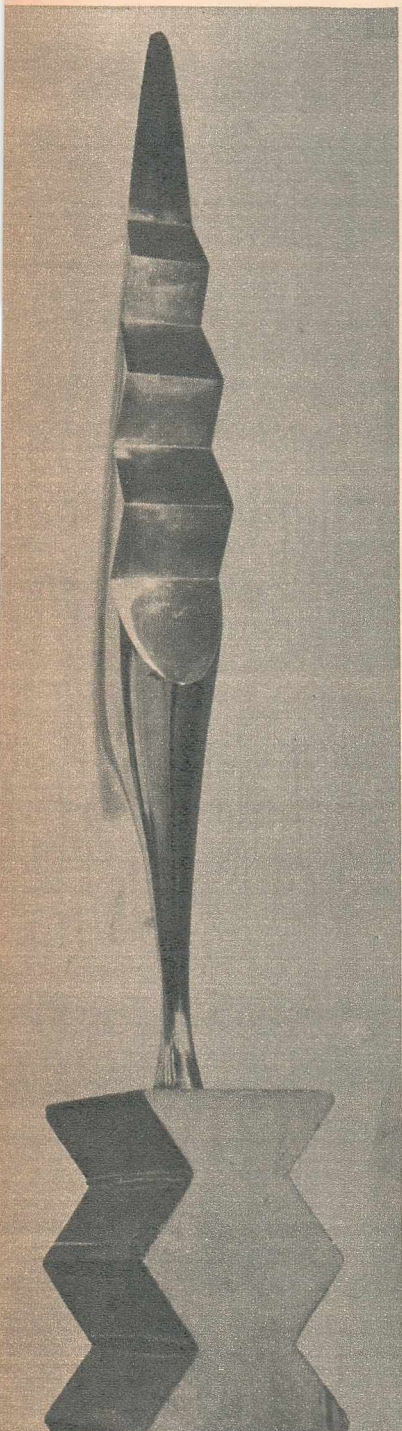
Alăturându-ne aplauzelor neprecupețite cu care publicul numeros al celor cinci concerte l-a răsplătit, ne facem o plăcută îndatorire în a prezenta câteva imagini ale maestrului, surprins pe podiumul dirijoral în atitudini atât de caracteristice.

Salut
celibidache
Elena

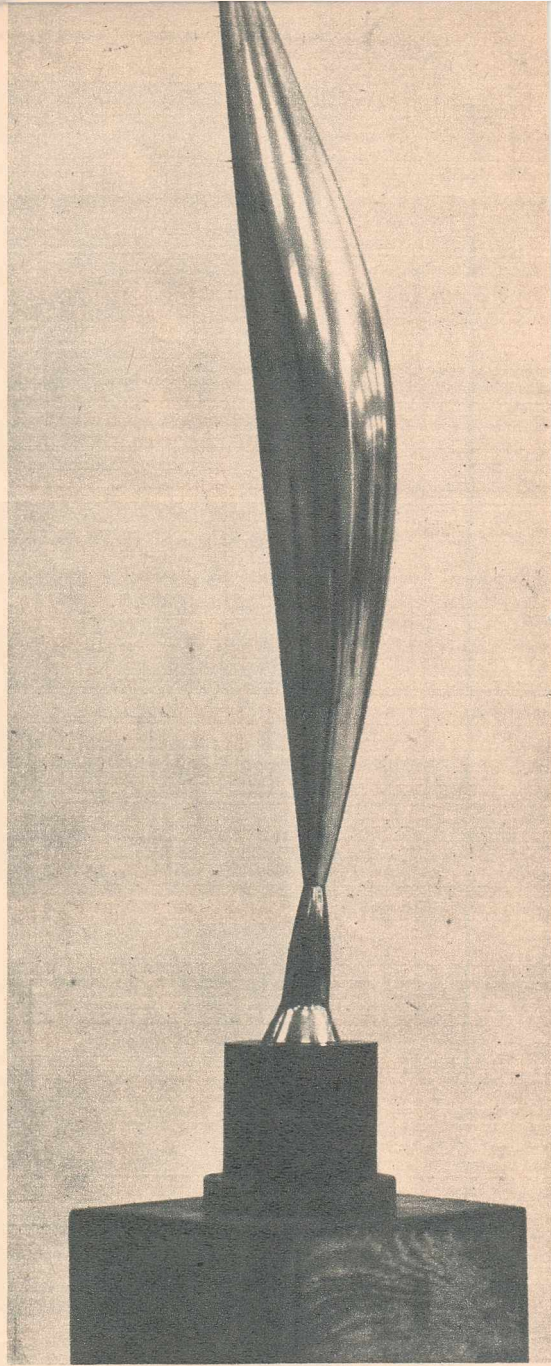
Fotografie de Elena GHERA

Cocoșul.
Bronz — 1935.
Muzeul
de artă
modernă —
Paris

DUPĂ ATÎTA VREME,
BRÂNCUȘI SE ÎNTOARCE
ÎN ȚARĂ AUREOLAT
DE O GLORIE ETERNĂ.
VINE CU TOATE VISELE LUI
ÎN PIATRĂ, MARMURĂ,
LEMN SAU OȚEL
VISATE POATE DE MILENII
DE OAMENII UMILI
AI ACESTOR PĂMÎNTURI.
NU SE ȘTIE DACĂ UNDEVA
SAU CÎNDVA TOȚI ACEȘTI OAMENI
CARE STAU SUB UMBRA CARPAȚILOR
NU I-AU SPUS BĂTRÎNULUI
NOSTRU PATRIARH:
«IA DRAGOSTEA NOASTRĂ
PENTRU FRUMOS, PENTRU ROTUND,
PENTRU PERFECȚIUNE
| ȘI SCHIMBĂ LEGILE BĂTRÎNE
ALE ARTEI».
DA, POATE
I-AUSPUS UNDEVA, CÎNDVA...
| ȘI EL S-A SUPUS
GLASULUI ACESTA CARE VINE
DIN INFINITUL NEAMULUI NOSTRU
ȘI A SCHIMBAT ANTICUL ÎN MODERN.
CINEVA SPUNEA CĂ ÎN ANUL 2000
OPERELE LUI VOR ÎMPODOBI
TOATE PIETELE LUMII.
ANUL 2000 E ATÎT DE APROAPE
| ȘI PIETELE, PARCURILE
| ȘI STRĂZILE LUMII
AU ȘI ÎNCEPUT SĂ SE UMLE
DE FORME CREATE ÎN SPIRITUL LUI,
| ȘI OAMENII ÎI SÎNT RECUNOSCĂTORI.
BĂTRÎNUL PATRIARH BRÂNCUȘI
S-A REÎNTORS DECI,
DĂRUIND PRIVIRILOR NOASTRE
PĂSĂRILE SALE,
PE REGELE REGILOR,
PE ADAM ȘI EVA,
COCOȘUL
| ȘI ȚESTOASA SA ZBURĂTOARE
| ȘI MULTE ALTE FIINȚE SAU FORME
PE CARE LE-A CIOPLIT CU TRUDĂ
| ȘI LE-A ȘLEFUIT CU NESPUȘĂ
TĂCERE ȘI RĂBDARE,
CA NOI SĂ LE PRIVIM
CU PIOȘENIE
ÎN URIAȘA SALĂ
A MUZEULUI DE ARTĂ.
BINE AI VENIT,
ETERNUL NOSTRU PĂRINTE!

BRÂNCUȘI

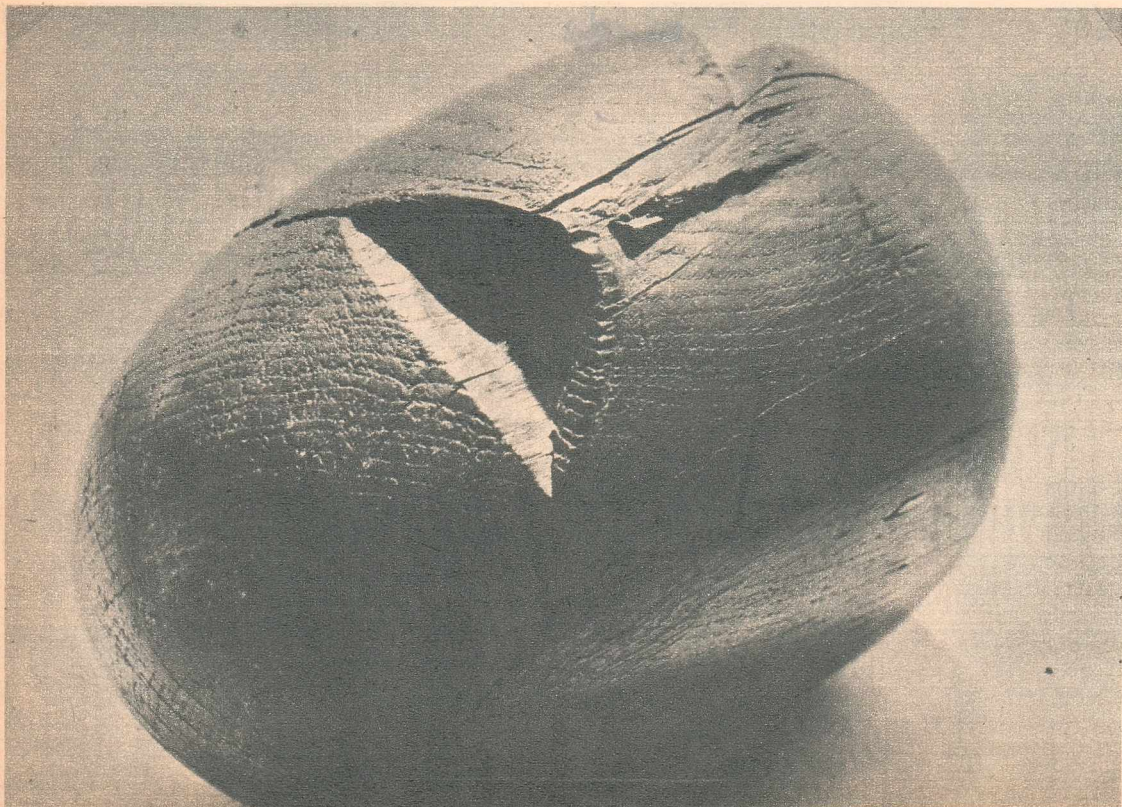

Primul
strigăt.
Lemn — 1913.
Muzeul
de artă
modernă —
Paris

UN CLASICISM DINCOLO DE HELLADA

de Dan HĂULICĂ

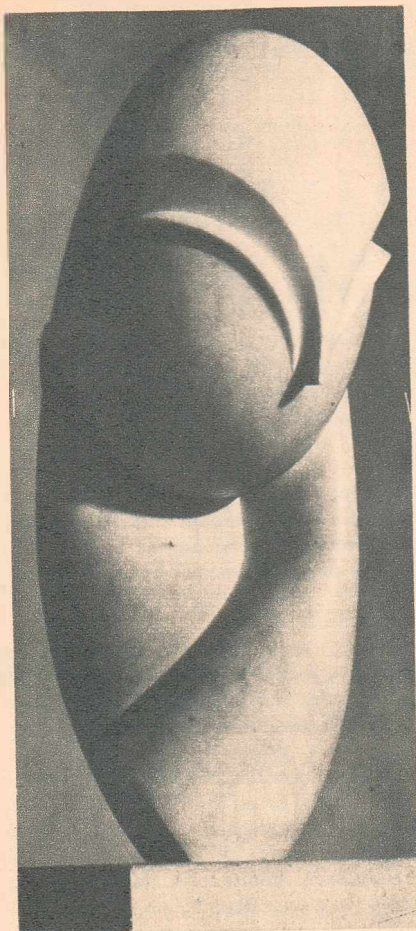
Fotografii de Dan Er. GRIGORESCU

Încă din secolul al XIX-lea, Renan, în *Rugăciunea pe Acropole*, exaltându-și idolul — inteligența greacă — spunea că ochii lui Pallas Atena nu puteau percepe totul, în inerta lor seninătate. Dimpotrivă, ce efort de a lărgi privirea, în ochii fără măsură de mari ai Domnișoarei Pogany! Convexitatea lor, dînd un monstruos unghi de viziune, nu rezultă dintr-o simplă criză de virtuozitate. Ochiul înghite chipul ca o emblemă absolută a ființei, acest ochi fascinant devenind el însuși divinitate.

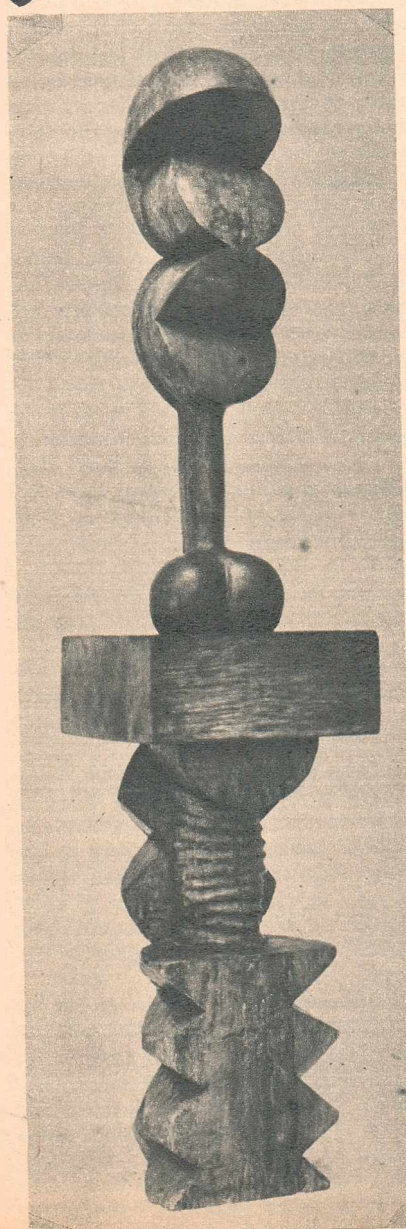
«Pășește prudent — sfătuia un vechi poet al Orientului — căci micul bulgăre de pămînt pe care-l zdrobești a fost poate ochiul visător al unui adolescent».

Cînd sîntem sub privirea ochilor uriași, caracteristici chipurilor brâncușiene, nu auzim vocea tragică a țărînei,

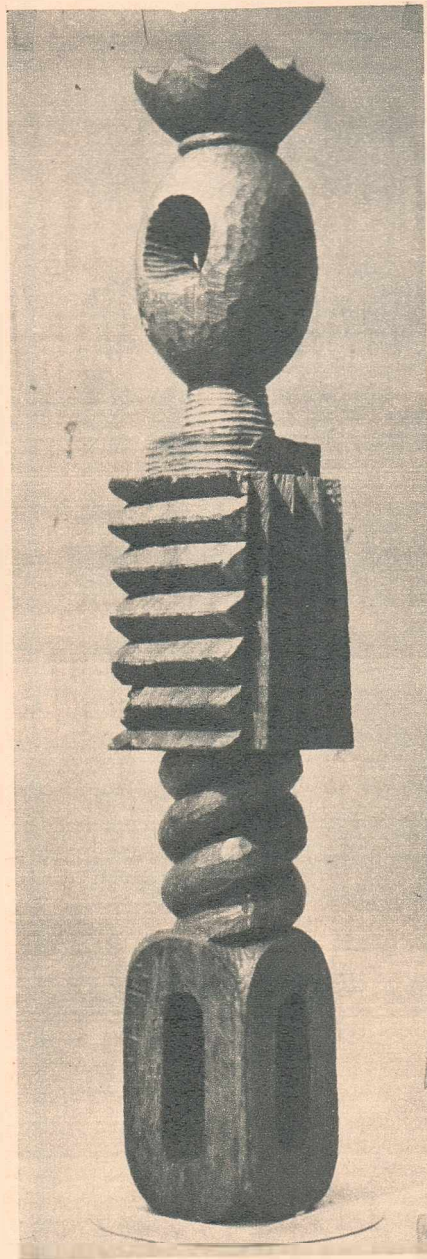

Pasăre
în spațiu.
Bronz — 1924.
Muzeul
din Philadelphia

Adam
și Eva.
Lemn — 1921.
Muzeul
Guggenheim —
New York

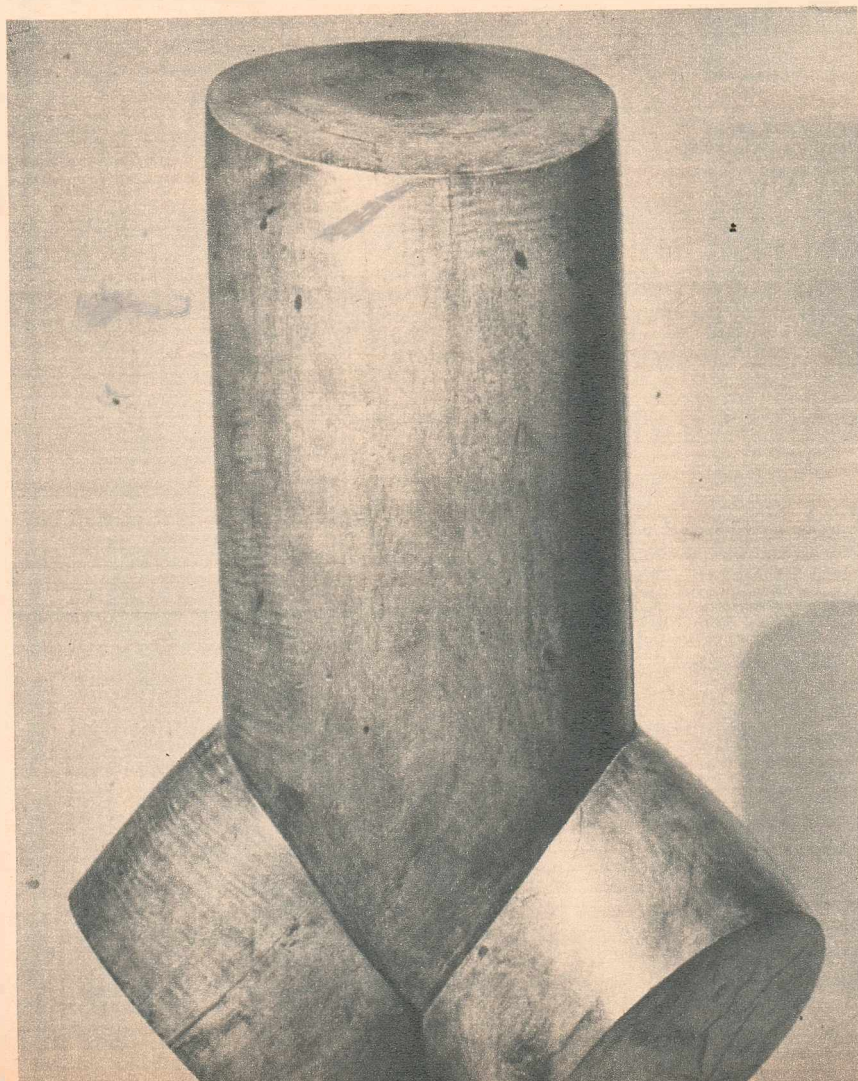

Mi-elle Pogany.
Marmură — 1931.
Muzeul
din Philadelphia

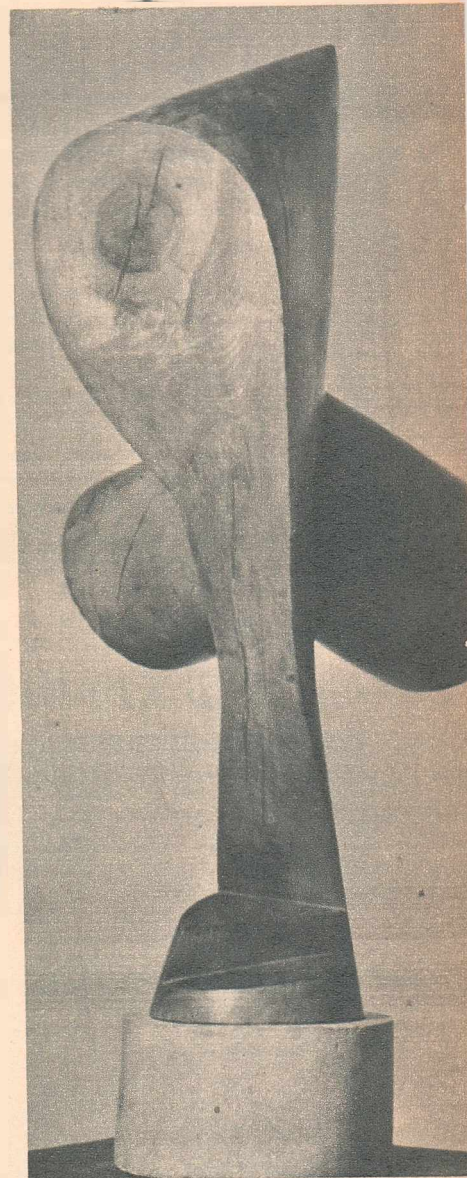

Studiu
pentru portretul
d-nei Meyer.
Lemn — 1924
Muzeul
de artă
modernă —
Paris

Regele
regilor.
Lemn — 1924.
Muzeul
Guggenheim —
New York

Vrăjitoarea.
Lemn — 1916.
Muzeul
Guggenheim —
New York

Tors
de băiat.
Lemn — 1916.
Muzeul
din Philadelphia

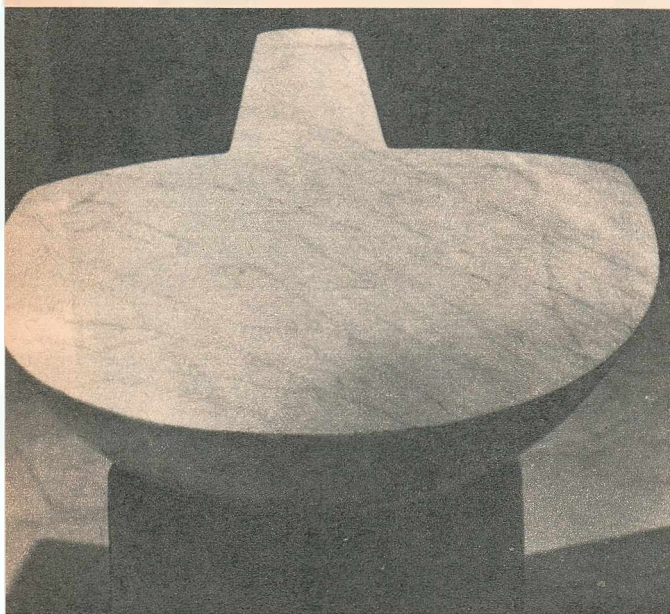
nu ghicim nici o lucire de moarte. Dimpotrivă, se desprinde din ei o gravă forță creatoare.

Din două trupuri care se înlanțuie, reprezentate pe *Poarta sărutului*, din această fuziune vitală, rezultă de asemenea un ochi fatidic, repetat de șase ori pe fețele monumentului. Brâncuși dorea perechilor de îndrăgostiți să treacă sub arcu acesta, ca să le aducă fericire. Aceste multiple priviri reduse la simpla lor expresie geometrică, de parte de a fi sterilizante, exaltă și fertilizează viața. Iar *Poarta sărutului*, ea însăși, unește pe de o parte o voce, chthoniană, a materiei aspre, impure, și pe de altă parte hieratismul sublim al acelor embleme solare — prezente, sub alte aspecte, în ornamentele folclorice, ca și în monumentul roman de la Adamclisi.

La fel, nimic hibrid în cutare invenție decorativă pe care o regăsim pe o poartă țărănească: țestoasa, simbol de penitență absolută în mitologiile îndepărtate ale Orientului, ia aici aspectul unui soare despletit. Broască țestoasă și soare — stranie și semnificativă întâlnire între lumea tîrîndu-se obscur și între limpezimea de cleștar a cerului! Nimic, în această fuziune, dintr-o dialectică de contraste livrești; sintem în planul spontan al unei culturi primare, care posedă sensul duratei mute și tenace.

A înțelege astfel acordul dintre om și lume înseamnă a stăpîni premisele unui clasicism alt fel decît rezidual sau bastard. În gîndirea artistică a lui Brâncuși, Grecia eternă nu este raportată la logica citatelor erudite, ea este original echivalată, fără pastişă, într-un mod aproape inconștient: asta a fost problema unei civilizații organice ca aceea a țaranului român, asta este problema marelui creator care, senin, și-a pus pecetea pe întreaga noastră epocă.

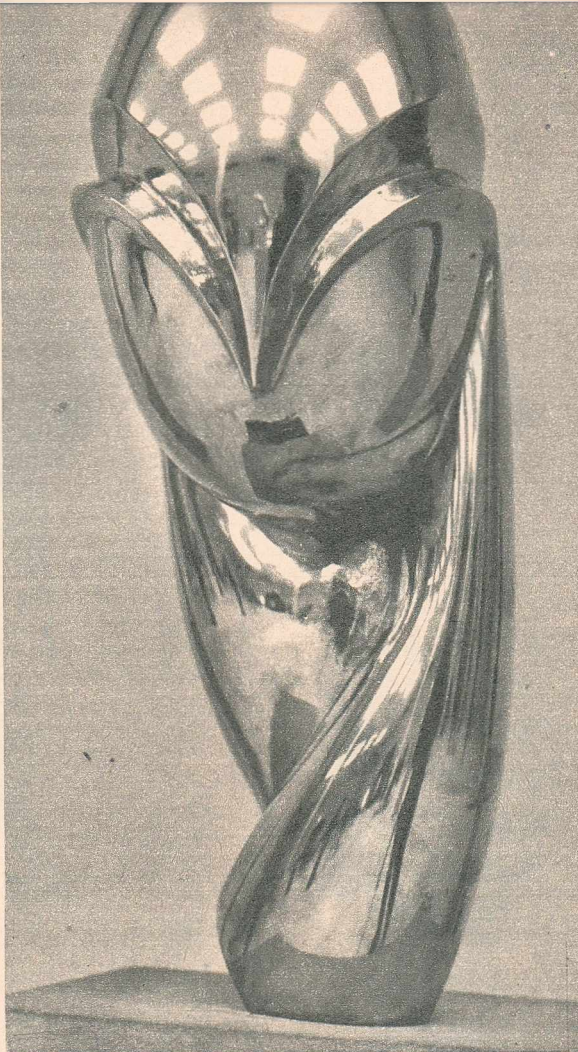
UN CLASICISM DINCOLO DE HELLADA

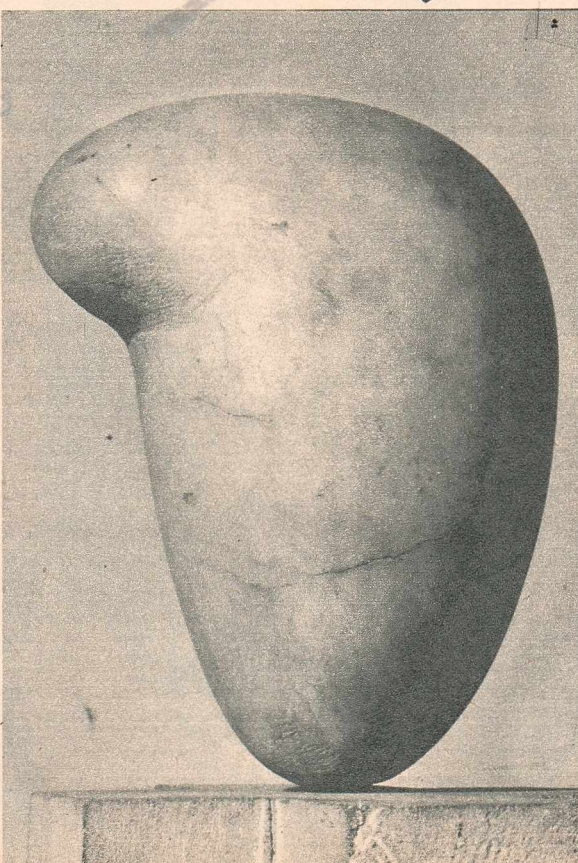
Țestoasă-zburătoare.
Marmură — 1940.
Muzeul Guggenheim —
New York

Principesa X.
Bronz — 1916.
Muzeul
din Philadelphia

M-elle Pogany.
Bronz — 1933.
Colecția Wintersein —
Philadelphia

Portretul
lui Eileen.
Marmură — 1923.
Muzeul
de artă
modernă —
Paris

de Valeriu CRISTEA

ERSKINE CALDWELL:

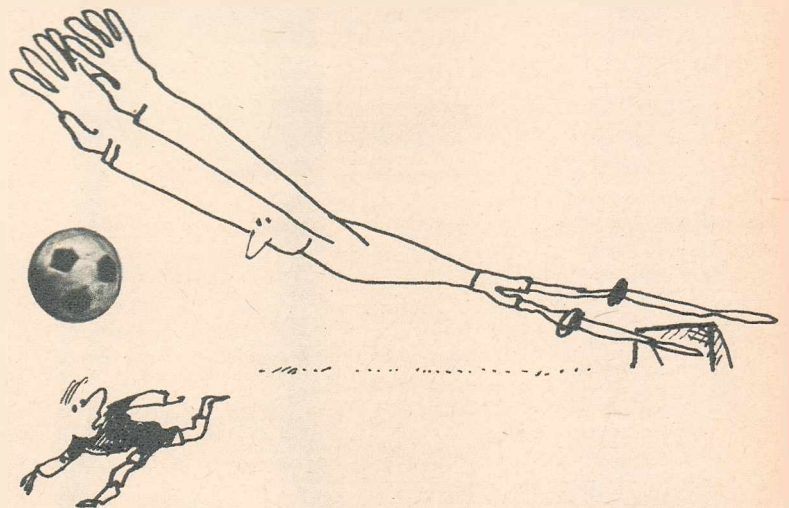
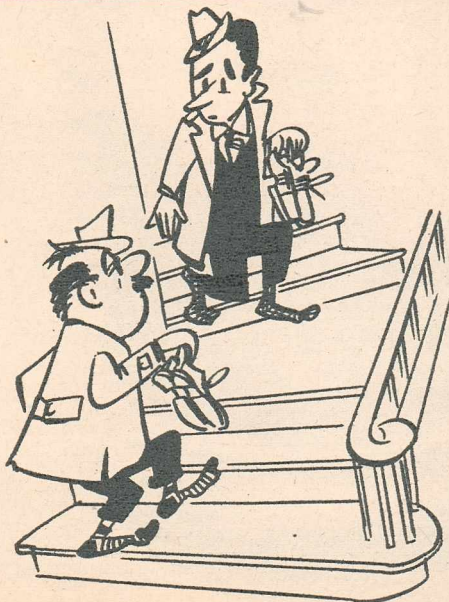
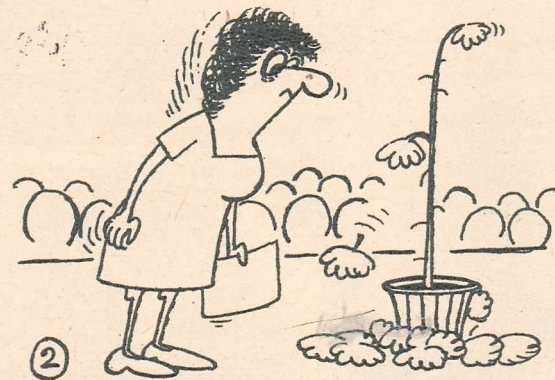
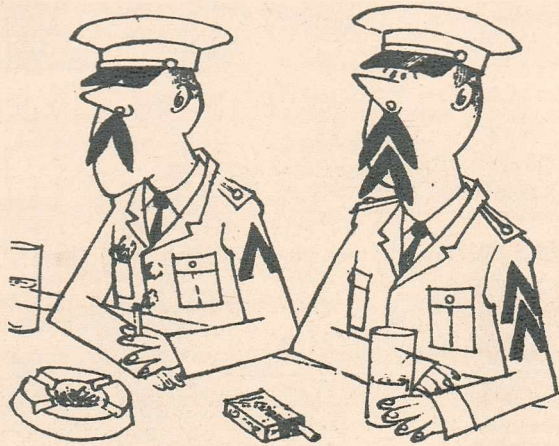
PĂMÎNT AMERICAN

Nu avem ambiția de a descoperi și a inventa noi legi literare, și totuși ni se pare că o legătură există între dezvoltarea epicului și marile întinderi de pămînt. Perspectiva spațiului infinit solicită vocația naratorului, fraza se așterne după frază ca pasul după pas. Proza rusă din secolul trecut și cea americană din secolul nostru par să confirme această presupunere. Și oare însuși Homer nu și-a compus poema troiană privind către Asia?

Între marii scriitori americani de astăzi — Faulkner, Steinbeck, Dos Passos, Wolfe, Hemingway ș.a. — Erskine Caldwell (născut în 1903) deține un loc important. Deși s-a făcut cunoscut și ca autor de romane, terenul său preferat rămîne genul scurt, în care dovedește o adevărată virtuozitate. Situată la granița dintre obiectivare și discretă participare, proza lui Caldwell e de o simplitate înșelătoare, de o accesibilitate prin care transpare mai ușor formula enigmatică și derutantă a originalității sale. Ceea ce pare la început un simplu decupaj lucid, un text de adițiune realistă, se complică treptat prin grotesc și fantastic. Categoriile sociale în care scriitorul operează recrutările de personaje cele mai masive sînt cele de la baza piramidei sociale, iar viața pe care schițele și nuvelele sale o evocă este cea de toate zilele. Literatura lui Caldwell este, ca atîtea altele, o literatură a cotidianului, dar a unui cotidian exploziv. Provincia atît de des descrisă aici nu mai reprezintă locul unde nu s-a întîmplat nimic. Cîte o rafală de violență îi trezește din cînd în cînd din toropeală pe locuitorii ei. Tipul uman reprezentativ al prozei lui Caldwell este un amestec original de obtuzitate și candoare. Strîns încorsetat în legile și prejudecățile unei comunități sociale pe deplin închegate, el păstrează în același timp și un rest de inocență primară. Consecvență în orientările ei interioare, definitorii, proza lui Caldwell oferă totodată spectacolul unei fluctuații derutante de nuanțe. Tema și tonul diferă sensibil de la o schiță la alta. Cite deosebiri, de exemplu (pe fondul unei identități de structură, desigur), între povestea mariajului condiționat de greutatea (în kilograme!) a pretendentului, plină de un umor liniștitor (*Cum a cucerit-o pe Susie Brawn*), și acea suită de cruzimi, executată într-un crescendo magistral, din *În genunchi, cu fața spre soare* sau între *Geme țara de suedezi*, o excelentă comedie a închistării filistine, și nuvela de un grotesc terifiant, *Foarte mulți bărbați*, în care tonul insistențelor de negociere al unei mame, silită să-și vîndă un copil (o fetiță de 11 ani) pentru a-i hrăni pe ceilalți, pe lîngă un amator de minore care se lasă greu amintește de cea inimitabilă «voce» de canibal voios din *Modestă propunere...* de Swift. Vocația umorului coexistă la Caldwell cu fascinația violenței.

Nu putem încheia această scurtă recenzie mai înainte de a sublinia meritul întreit al lui Ioan Comșa, care într-o ediție îngrijită în mod exemplar ne oferă o traducere excelentă, precedată de un studiu introductiv foarte documentat și însoțită de note oportune. Pentru bilanțurile de sfîrșit de an, iată un nume ce ar trebui să figureze neapărat în agendele criticilor.

de peste hotare,
fără cuvinte

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2	■										
3		■									
4											
5											
6	■										
7											
8											
9											
10											
11											

ORIZONTAL: 1) Întindere — Nu se întinde la vorbă (fem.). 2) Întind pasul — Se întinde pentru lipit. 3) Ore! — A se întinde în timp — Se întinde oaspeților. 4) Nu se întinde (fem.) — Întinde curse. 5) Nu contractează boli — Notă muzicală — Nici ieri, nici mâine. 6) Personaj legendar — Cu pinzele întinse — Alfa și omega. 7) Unitate de plasticitate — A se întinde la cașcaval (fig.). 8) O-ntind când e lată — Ceașcă. 9) Poet român, autor al versurilor: «Cum vinătoru-ntinde-n crîng/ La păsărele la-țu/ Cînd țî-oi întinde brațul stîng/ Să mă cuprinzi cu brațul» — Intrare. 10) Se-ntinde cit e de lung — Întinde coarda. 11) Cuprins, întindere (reg.) — Îți întinde mina la nevoie.

VERTICAL: 1) Servesc la întinsul rufe-

lor — A o-ntinde. 2) Se întinde pe gene — Vorba lui moș Martin. 3) Extremități de siloz! — Se-ntind la vorbă (fem.). 4) A se întinde (reg.) — Lipsit de urechi (zool.). 5) Verb pe întinsul ogoarelor — Pictor român. 6) Specie de graminee — Denumirea islandeză a orașului Ennis. 7) Constanța (abr.) — Întindere — Vehicul rustic. 8) A vui — Întinderi de mină. 9) Notă muzicală — A iubi — Întrebare. 10) A întinde un braț protector — Ratat. 11) La locul lui — Sud-sud-est. 12) Întinsă, largă.

Giuseppe NAVARRA

Dicționar: ERI, PLA, ARET, ANOT AIRA, INIS.

Dezlegarea jocului «LA ORA FOTBALULUI» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 4) LUCESCU — RIMA. 2) ITALIA — RANIT. 3) MARINIMOSI — A. 4) I — UNO — ADAMEC. 5) TITANIC — RIVA. 6) ANA — IN — PITIT. 7) TI — FM — BUTADA. 8) ATAC — PIN — BE. 9) — IT — PELE-RINA. 10) BALOANE — ALTI. 11) ALERGĂTOR — IS. 12) RATA — REPEAT.

BITTER

Pentru o bună dispoziție la
gustul dv. rafinat

În relația OM - CADRU - MOBILIER:

ACORD PERFECT!

Pentru omul modern, deosebit de sensibil la factorii de mediu — lumină, sunet, culoare, formă etc. — mobilarea fiecărei camere devine o problemă importantă care se cere rezolvată pe baza unei orientări precise, pentru asigurarea unui acord desăvârșit între sensibilitatea personală, cadrul și elementele care-l compun.

Pentru a veni în întâmpinarea preferințelor dv. când aveți de mobilat, spre exemplu, una din acele camere-tampon situate între dormitor și bucatărie, întreprinderile Ministerului Industriei Lemnului au conceput și lansat în fabricație, pe scară industrială, cele mai moderne tipuri de sufragerii.

Vă prezentăm în numărul de față trei din aceste garnituri care au cunoscut un remarcabil succes de public și care stau la dispoziția dv. în magazinele de specialitate.

Astfel, sufrageria ARGEȘ (foto 1), compusă din bufet, servanță-vitrină, masă cu placă extensibilă, bibliotecă-etajeră, măsuță pentru televizor și radio, 6 scaune tapițate, este pur și simplu cuceritoare.

Linii de o eleganță desăvârșită, construcție din materiale de cea mai bună calitate, un finisaj îngrijit, cu lacuri poliesterice care asigură luciul-oglină al suprafețelor exterioare, totul conferă sufrageriei ARGEȘ — și implicit apartamentului dv. — o notă de cel mai bun-gust, în armonie desăvârșită cu însăși receptivitatea dv. la ideea de frumos.

O altă garnitură, care se confundă cu noțiunea de sufragerie modernă și ai cărei nume a ajuns, desigur, la cunoștința dv., este ASTOR (foto 2). Realizată după o concepție dintre cele mai evolute, cu linii suple, suprafețe drepte, având piesele componente susținute pe picioare tronconice demontabile, această garnitură furniruită cu mahon a fost ornată cu un fileu decorativ din lamelin, la toate piesele componente, detaliu care adaugă ansamblului un plus de rafinament și eleganță. Compusă din bufet, vitrină, masă extensibilă, măsuță și scaune (se pot livra 6 sau mai puține), sufrageria ASTOR răspunde prompt necesității de amplasare a unei garnituri complete în spații mai reduse.

Pentru amatorii de confort total, întreprinderile MIL oferă încă o soluție, la fel de convenabilă: sufrageria MAGNOLIA (foto 3).

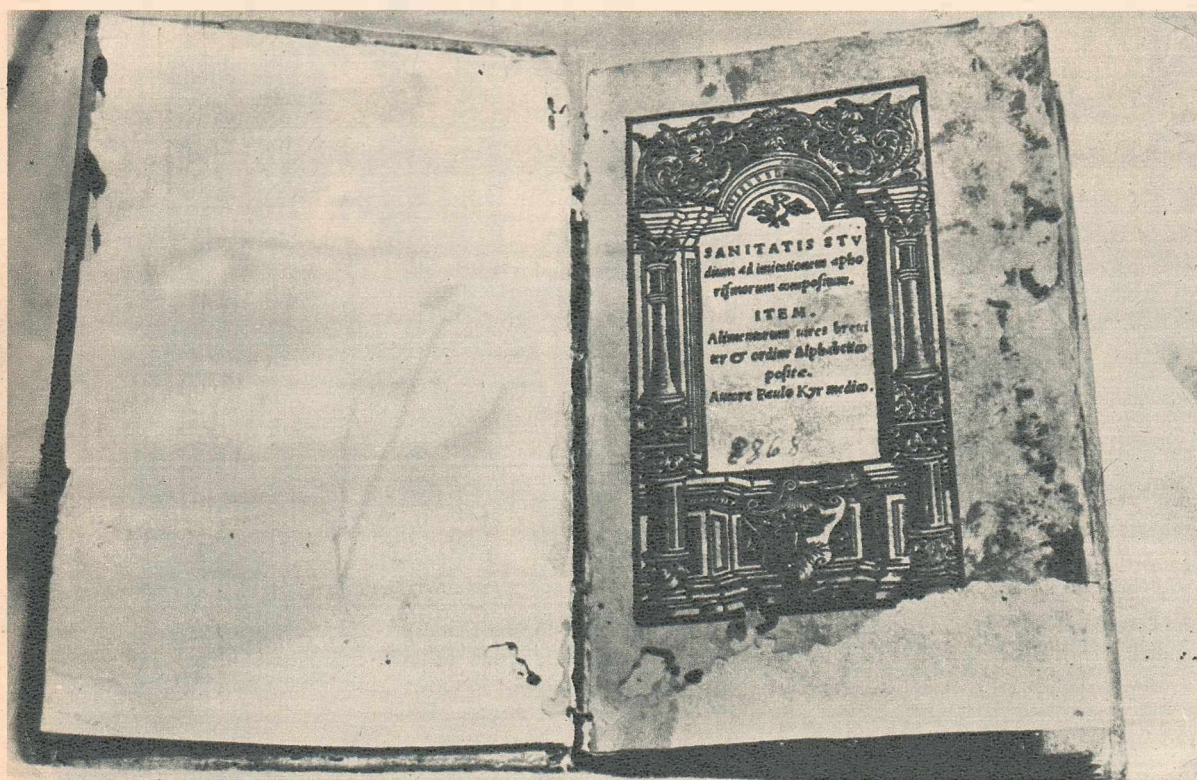
Vitrină-bufet, servanță, masă extensibilă, măsuță pentru reviste, cu grătar înclinat, măsuță pentru servit și 6 scaune tapițate. La aceste piese componente s-a adăugat o canapea extensibilă cu ladă de așternut și tapițeria din poliuretan spongios cu o grosime de 120 mm, precum și două fotolii, piese cu care se poate amenaja — fie în același cadru, fie separat — un colț de recreere sau un veritabil hol.

Iată, așadar, toate elementele utile și estetice întrunite într-o singură garnitură de autentic living-room, în cadrul căruia veți petrece cele mai agreabile ceasuri ale zilei, cu familia dv. sau cu invitații oricât de pretențioși.

Cît despre aceștia din urmă, puteți fi siguri că ei vor fi pur și simplu cuceriiți de noua înfățișare a sufrageriei dv., dar mai ales de inspirația și bunul-gust de care ați dat dovadă cînd ați ales o garnitură ARGEȘ, ASTOR sau MAGNOLIA.

Căci într-adevăr față de calitățile și aspectul atrăgător al fiecăreia dintre ele, rămîne numai dificultatea alegerii.

noi achiziții la „telekiana“ din tg. mureș

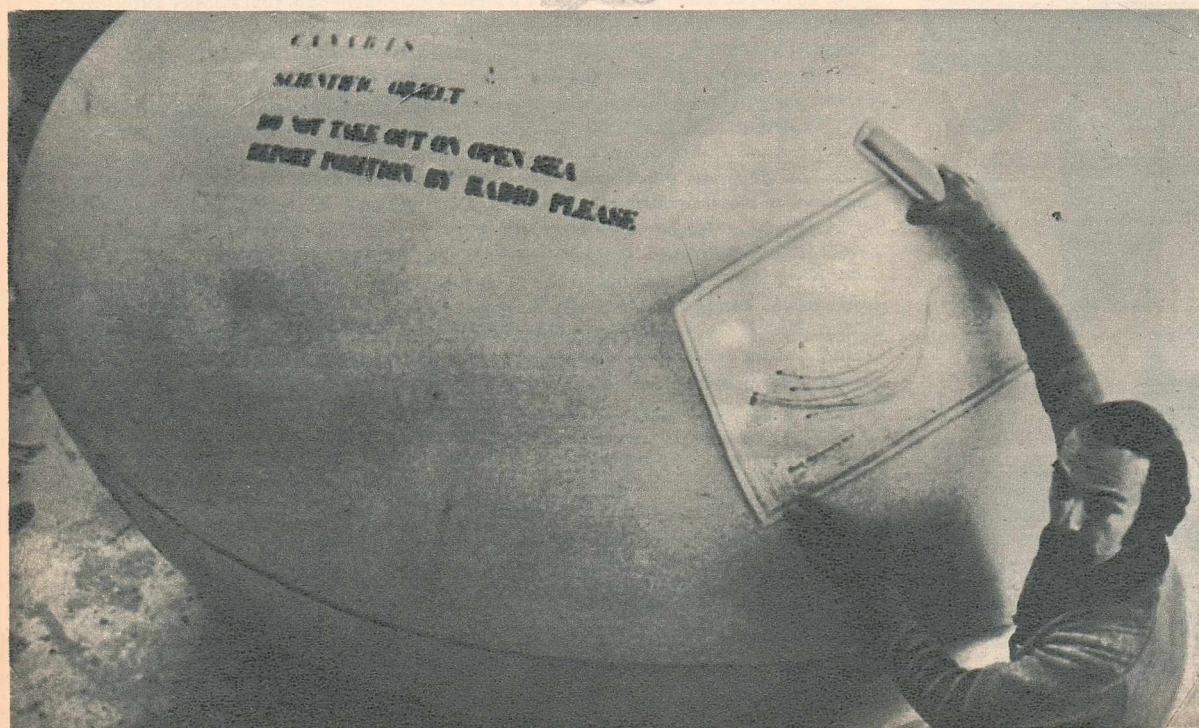
Biblioteca documentară «Teleki-Bolyai» din Tg. Mureș, înființată între anii 1799 și 1805 sub denumirea de «Teleki-theka», cuprinde zeci de mii de volume și documente reprezentative din secolele XV-XVIII, printre care și un număr mare de exemplare unice și incunabule. Conducerea bibliotecii completează continuu acest tezaur inestimabil de cultură cu noi achiziții. Printre acestea se găsește și calendarul pe care îl reproducem, tipărit la Brașov în anul 1632.

Lista celor mai valoroase achiziții din ultima vreme mai cuprinde un exemplar original din «Cazania» mitropolitului Vorlaam (Iași — 1643), un exemplar rar al «Ceasoslov»-ului tipărit tot la Iași, în 1777; lucrarea «Missale Romanum» (Veneția — 1498); opera lui Petrus de Palude: «Sermones Thesauri novi de sanctis» (Strasbourg — 1488); Biblia de la București (1688), întâia traducere integrală a Bibliei tipărite în limba română, precum și «Noul testament de la Bălgrad» (Alba Iulia — 1648).

Ștefan ISZÁK

Dacă admitem că oul acesta gigant, de 3 metri lungime, realizat de sculptorul elvețian Herbert Distel, este un obiect de artă, atunci va trebui să admitem și că el este primul obiect de artă care traversează Atlanticul cu mijloace de navigație proprii. La sfârșitul lunii iunie imensul ou din poliester va fi lansat de pe coasta insulelor Canare în Atlantic iar curenții oceanici îl vor purta pînă în Golful Mexic sau pe țărmul Venezuelei, unde se crede că va ajunge în circa 30—45 de zile. Obiectul este înzestrat cu câteva aparate de mare precizie pentru măsurat timpul și cu o cameră de luat vederi, care se va declanșa automat la fiecare 20 de minute, pregătind astfel un fel de jurnal de bord sau documentar — dacă vreți — filmat.

între artă și știință

ÎNTELEPȚII PRINTRE NOI

● Nu există nimic mai pasionant decît o cheie, atîta timp cît nu știi ce poți deschide cu ea.
M. Maeterlinck

● Luxul va deveni inutil cînd toți oamenii se vor putea bucura de el.
Louis Aragon

● O memorie bună trebuie să țină minte în primul rînd ce să uite.
Picasso

● Trebuie să ne resemnăm că îmbătrînim, de vreme ce a îmbătrîni este singurul mijloc de a trăi mai mult.
Charlie Chaplin

● Bine e în orașele cu climă polară, în care există «noapți albe»! Nimeni nu-ți mai poate reproșa că-ți pierzi nopțile.
I. Ilf

● Omenirea progresa datorită tuturor lucrurilor imposibile care au fost totuși realizate.
Bertrand Russel

● Grele vremuri! Uneori trebuie să te lipsești de niște lucruri la care bunicii nici nu s-au gîndit.
I. Tuvin

● Nici ceasurile de aur nu au mai mult de 60 de minute.
Jack Lemmon

● E uluitor cît poate fi de greu să stîrnești ecoul într-un cap gol.
Stanislav Leč

● Unii oameni sînt considerați mari pentru că sînt măsurați împreună cu pedestralul pe care obișnuiesc să stea.
Seneca

RECORDURI ȘI PERFORMANȚE

● PRIMA bibliotecă organizată din lume a fost cea de la Ninive, vechea capitală a Asiriei. Fondată de regele Asurbanipal (669-626 î.e.n.), biblioteca era formată din tablete de lut rînduite sistematic după conținutul lor și înregistrate și marcate metodic pentru a putea fi ușor găsite. «Cărțile» erau așezate pe rafturi de lemn, în teancuri, pe lat, una deasupra alteia. Pe muchia exterioară a fiecăreia era scris pe scurt «titlul» lucrării respective, de fapt prima propoziție din text. Au mai fost găsite în zilele noastre 30 000 de tablete.

● CEA MAI MARE bibliotecă din antichitate a fost întemeiată de Ptolemeu în anul 320 î.e.n., la Alexandria. Biblioteca cuprindea 700 000 cărți (mai bine-zis, suluri de papirus). Catalogul, întocmit de custodele bibliotecii, poetul și filozoful Callimah, era alcătuit din nu mai puțin de 120 de volume, pentru fiecare autor fiind anexat cite un comentariu special.

● PRIMA bibliotecă în care a fost introdus sistemul împrumutului cărților la domiciliu a fost cea a Universității Sorbona din Paris. Primii cititori au fost înscrși în registrele bibliotecii în anul 1822.

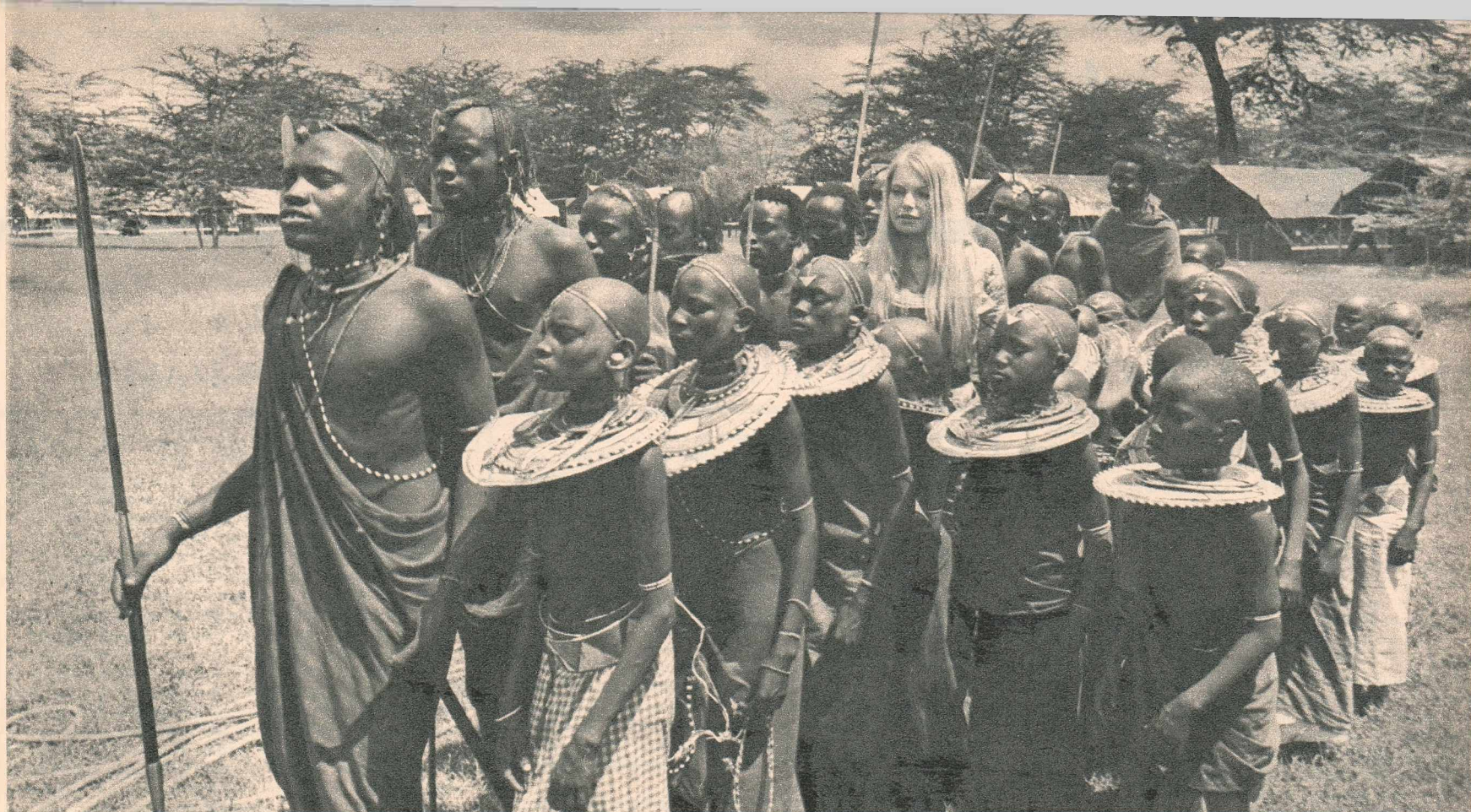
● CAPITALA cu cele mai multe biblioteci este Moscova, unde se găsesc 4 000 de asemenea instituții. Cea mai mare este biblioteca «Lenin», cu 25 milioane de cărți, ocupînd 25 kilometri de rafturi.

● CELE MAI VECHI școli cunoscute în istorie au funcționat în Sumer. «Casa tăblițelor», adică școala, era condusă de ummia — «părintele școlii», elevii fiind numiți «fii ai școlii». Existau profesori de limbă umeriană, de caligrafie și desen și un «responsabil cu biciul».

● PRIMA universitate din lume a fost înființată la Fez (Maroc) în anul 859, funcționînd și astăzi în același local. Era inițial o instituție de învățămînt teologic. Prima universitate laică a fost întemeiată în anul 986 la Al Azhar în Egipt. Se predau acolo numai «cele patru științe fundamentale»: matematica, astronomia, medicina și geografia.

● PRIMELE universități din Europa au fost înființate relativ tîrziu: în 1100 la Bologna, în 1150 la Paris, în 1214 la Oxford, în 1224 la Napoli, în 1348 la Praga, în 1364 la Cracovia.

● CEA MAI MARE clădire universitară din lume este cea a Universității «Lomonosov» din Moscova. Are o înălțime de 246 m, 32 etaje și 40 000 de încăperi.

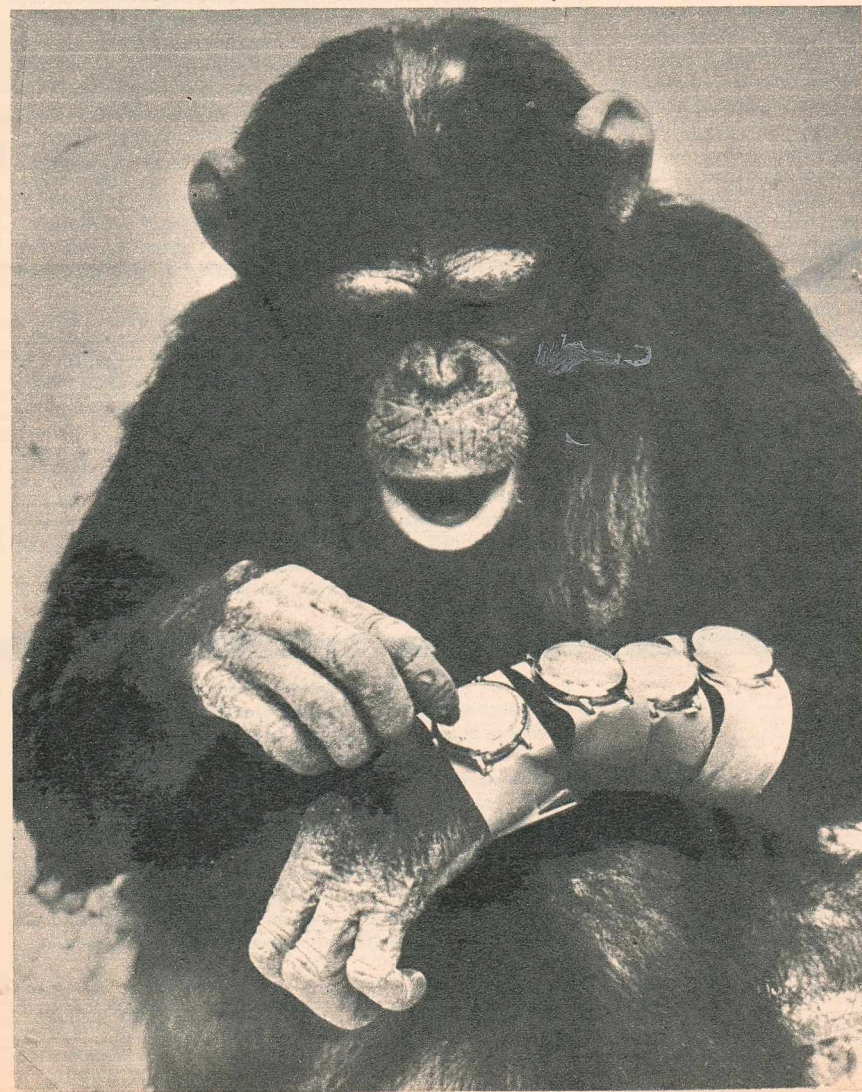

eva e blondă?

Da, Eva e blondă! Cu precizarea că nu e vorba de Eva, soția numitului Adam, cu fostul domiciliu în rai, ci o stră-stră-strănepoată a ei, Eva Rueber Staier, cu domiciliul la Viena, și care a primit de curând titlul de «Miss World». Printre alte recompense materiale care au însoțit titlul a fost și o călătorie turistică de câteva săptămâni prin Africa, cu care prilej a fost vizitată celebra rezervație de la poalele Muntelui Kilimanjaro. Iată-o pe blonda și frumoasa Eva solemn sărbătorită de un grup de cetățeni de toate vîrstele, membri ai tribului Masai.

Auzind el, Toto, cu domiciliul în Homosassa Springs, Florida, că timpul e bani, a tălmăcit sloganul pe limba (și pe interesele) lui cu «timpul e banane», și-a făcut rost de patru ceasuri de mînă, cronometre antimagnetice, acvafuge, cu secundar central. De unde și-a făcut rost de ele? A, uitasem să spunem: Toto este o vedetă a televiziunii americane.

time is money

Dacă ar fi să credem ce vedem cu ochii noștri, pentru vopsirea Turnului Eiffel ar fi de-a-juns o oală de vopsea, operația n-ar dura decît câteva minute, iar vopsitorului nici scară nu i-ar trebui pentru treaba asta. Glumă de fotograf, deh!

încă un minut și gata!

glob - comentar

Dic. BABOIAN

FACTORI DE UNITATE

La zece mii de kilometri distanță de patria noastră, în două țări socialiste de care ne leagă puternice sentimente de prietenie, au fiuturat zile în șir steagurile tricolore, în semn de cinstire festivă a României socialiste, cu prilejul vizitei — în R.P.D. Coreeană și R.P. Chineză — a delegației Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Expresie elocventă a preocupării constante a conducerii noastre de partid și de stat de a aborda creator și de a dezvolta în permanență raporturile de prietenie, alianță și colaborare frățescă cu toate țările aparținând sistemului mondial socialist, vizitele delegației române conduse de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat, se încadrează, ca atare, în ansamblul activității internaționale multilaterale și rodnice desfășurate de partidul și guvernul nostru.

Recunoașterea caracterului constructiv și creator al pozițiilor pe care se situează consecvent România socialistă și-a găsit expresia în cuvintele pline de simpatie și căldură rostite la adresa conducerii noastre de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, de către personalități conducătoare chineze și coreene.

În ziua sosirii delegației române, ziarul «Jenminjibao» a publicat un editorial în care se exprimă bucuria sinceră a poporului chinez față de succesele importante obținute de poporul român. O înaltă apreciere a fost acordată în R.P. Chineză și R.P.D. Coreeană solidarității active a României cu lupta dreaptă a popoarelor din Indochina.

Pe acest fundal al stimei tovarășești și al respectului reciproc se dezvoltă legăturile multilaterale pe linie de partid și de stat. Este un deziderat permanent al țării noastre ca aceste relații să se extindă și să se intensifice în interesul fiecăreia dintre țările noastre și implicit în favoarea creșterii forței și unității tuturor țărilor socialiste, a tuturor partidelor comuniste și muncitorești. Acesta a constituit de altfel conținutul, sensul major al misiunii cu care au fost învestiți solii poporului român, întâmpinați cu solidaritate frățescă, cu prietenie tovarășească la Phenian și Pekin.

Legăturile trainice de prietenie și solidaritate dintre România socialistă și China socialistă, dintre țara noastră și Coreea socialistă au rădăcini solide, adânci, precum și reale perspective de creștere, pentru că ele se bazează pe asemenea factori de unitate ca: identitatea orînduirii sociale, comunitatea ideologică marxist-leninistă și aplicarea ei creatoare, interesele comune ale luptei împotriva imperialismului.

Acești factori vitali oferă — se înțelege — un vast cimp de afirmare oricăror forme de cooperare în toate domeniile construcției complexe a socialismului, în virtutea principiilor inalienabile de egalitate deplină în drepturi, de respectare reciprocă a independenței naționale și a suveranității, de neamestec — sub nici o formă — în treburile interne.

Contactele și schimburile utile de păreri de la Phenian și Pekin, cordialitatea cu care delegația română a fost primită de conducătorii de partid și de stat ai țărilor gazdă, prietenia caldă manifestată în cele mai diferite forme, și cu acest prilej, de poaorele chineze și coreene, față de țara și poporul nostru, demonstrează o dată mai mult că forță uriașă, mobilizatoare, reprezintă factorii de unitate, atunci cînd aceștia acționează nestructurat pe tărîmul fertil al unor raporturi principale între partide, țări și poaore profund atașate cauzei comune a socialismului și păcii.

Nicolae LUPU

DIALOG ACTIV

Viața internațională cunoaște în ultimul timp o intensificare a contactelor și schimburilor de vederi între conducătorii statelor europene, între factori de răspundere din state cu sisteme sociale diferite. România, punînd în centrul politicii sale externe prietenia și colaborarea cu țările socialiste, își aduce totodată, împreună cu celelalte state socialiste, contribuția la procesul coexistenței pașnice și al colaborării cu statele europene avînd un sistem social diferit. Franța a avut ca oaspete pe înaltul sol al poporului român, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu. Cîrînd, președintele Consiliului de Miniștri al țării noastre, Ion Gheorghe Maurer, va avea convorbiri în Republica Federală a Germaniei cu conducătorii acesteia. La Moscova, Bonn, Varșovia, Erfurt, Kassel s-au desfășurat și se desfășoară convorbiri între U.R.S.S., R.P. Polonă, R.D. Germană cu Republica Federală a Germaniei. Franța a găzduit pe ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., A. Gromiko, cu care prilej a fost anunțată vizita președintelui francez, Pompidou, în U.R.S.S.

Acest dialog activ între factorii de conducere ai statelor socialiste din Europa cu ai celorlalte țări europene răspunde unor necesități obiective reciproce, intereselor păcii și colaborării în Europa, ca și în lumea întreagă.

Să ne aducem aminte că era o vreme cînd însăși posibilitatea și utilitatea unui astfel de dialog erau puse sub semnul întrebării, el întîmpina nenumărate obstacole. Promotorii războiului rece puneau tot felul de condiții, afirmînd fără nici o bază că dacă asemenea convorbiri nu au drept urmare imediată rezultate concrete substanțiale, «situația ar deveni mai gravă chiar decît dacă dialogul nu ar avea loc». Un asemenea sofism, pus în slujba divizării Europene, a fost spulberat de afirmarea realităților internaționale. Astăzi, o majoritate covîrșitoare este profund convinsă că deși problemele litigioase sînt deosebit de complexe, deși soluționarea lor necesită timp, este absolut necesar a se începe să se discute, să se schimbe opinii, să se risipească neînțelegerile și să se caute în comun soluții acceptabile. Evoluția rapidă pe plan economic și social, dezvoltarea fără precedent a științei și tehnicii conferă coordonate noi colaborării și cooperării, impun participarea neîngrădită a tuturor țărilor, fără nici un fel de discriminări, la schimbul de valori materiale și spirituale, impun înlăturarea oricăror obstacole care se mai ridică în calea relațiilor normale dintre state. Însă la capătul unor astfel de eforturi se înscrie obiectivul major al securității europene, care — așa cum arăta președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, în mesajul adresat participanților la colocolviul științific de la București organizat de A.D.I.R.I. — va trebui să constituie «o premisă și o consecință a dezvoltării multilaterale — pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural, social — a relațiilor de colaborare dintre toate statele continentului, indiferent de orînduirea lor socială și politică».

Este evident că o întîlnire general-europeană nu va putea soluționa dintr-o trăsătură de condei multiplele probleme acumulate în Europa. Vor fi poate necesare mai multe întîlniri, o muncă serioasă de pregătire prealabilă. Dar nu trebuie, în nici un caz, ca însăși problema pregătirii în jurul căreia se bate monedă, mai ales de exponenți ai NATO, să ducă la amînarea la infinit a acestei acțiuni destinate a promova pacea și securitatea pe continentul nostru și în întreaga lume.

George SERAFIN

SCRUTINUL ȘI REGIONALIZAREA

Primul a consacrat-o pe cea de-a doua. Care, la rîndul ei, a confirmat opțiunile electorale. Deși priveau administrația locală, alegerile din Italia au fost în esență politice. Masiva participare la vot — 91,3% — trădează dublul interes al corpului electoral: față de noua fizionomie administrativă a țării, în particularitățile sale locale și de ansamblu, și, în egală măsură, față de perspectivele soluționării în noile condiții regionale a problemelor economice și sociale aglomerate pe agenda vieții interne italiene.

Urmînd unei perioade de acute agitații sociale, despuirea urnelor avea, așadar, să confere votului regional o semnificație națională. Stînga, în ansamblu, a făcut din nou dovada vitalității sale, iar P.C.I., păstrîndu-și cîștigul de 28 la sută realizat la alegerile precedente, apare totuși consolidat și mai mult în raport cu ușorul recul al democrat-creștinilor (37,9 la sută față de 38,8 la precedentele alegeri).

Se va desfășura de acum încolo viața politică italiană pe făgașe schimbate, așa cum se spune? Cert este că cele 20 de regiuni create înseamnă mult mai mult decît o reformă regională oarecare, chiar dacă îndrăzneată. Fiecare regiune va deveni, s-ar părea, un fel de mică republică, înzestrată cu un patrimoniu propriu (domenii, porturi, resurse financiare etc.) și cu prerogative extinse în ce privește agricultura, lucrările publice, industria, turismul și asigurările sociale. Atribuțiile și puterile consiliilor legislative vor fi definite într-o lege-cadru, a cărei intrare în vigoare urmează să se producă însă abia peste doi ani.

Decupajul regional, prevăzut în constituție încă din 1947 dar întîrziat cu peste două decenii mai ales datorită democrat-creștinilor care, aliați în vremea aceea cu dreapta, erau preocupați în primul rînd de consolidarea puterii centrale, nemulțumeste astăzi îndeosebi unele partide mici, ca cel liberal (4,7 la sută din voturi), care consideră că se va ajunge la «crearea a 20 de mici parlamente ce vor reproduce în 20 de exemplare defectele și viciile parlamentului central». Dar nu toată lumea gîndește la fel, nu gîdesc mai ales în acest mod forțele politice importante ale țării cum este P.C.I., pentru care regionalizarea este departe de a însemna îmbucătățirea Italiei în secolele ce au precedat unitatea. «Regiunile — spunea Giorgio Amendola, membru al Biroului Politic al P.C.I. — vor crea noi raporturi între majorități și opoziție. Stînga va conduce unele regiuni, dar chiar în acelea în care nu vom avea majoritatea raporturile se vor transforma în fața problemelor concrete. Opoziția va putea fi constructivă». Rezultatele alegerilor confirmă, într-adevăr, că în regiunea Emilia Romagna, unde și pînă acum administrația era condusă de comuniști, succesul P.C.I. este total (un reprezentant de-al său va fi de altfel președintele regiunii), iar în Toscana și Umbria, P.C.I. și P.S.I.U.P. dețin majoritatea, împreună cu P.S.I.

Este adevărat că alianțele regionale ale socialistilor cu comuniștii pot întîmpina obstrucția social-democraților, ostili dialogului cu P.C.I. Dar, în ultimă instanță, atitudinea partidului social-democrat, riscînd un nou conflict între partidele socialiste, are toate șansele să amenințe din nou și direct însăși stabilitatea guvernamentală.

Rezultatele electorale vor menține probabil în vigoare, deocamdată, formula centru-stînga. Dar uzura superită de partidele coaliției guvernamentale în ultimii doi ani, respectiv din mai 1968, cînd a avut loc precedenta consultare electorală, nu lasă nici o îndoială asupra stării de spirit a maselor largi, din ce în ce mai radical manifeste în revendicările lor privind înnoirea, pe planuri multiple, a societății italiene.

telex

- AMSTERDAM • Guvernul a hotărît să reducă cu o treime suprafețele horticole ale țării, fructele olandeze nefiind competitive — nici ca preț, nici calitativ — pe piața europeană. 5 000 pomicultori au demonstrat împotriva hotărîrii.
- MOSCOVA • Se află în plină desfășurare construirea Canalului Irtîș-Karaganda, de 485 km, care va alimenta cu apă industria și agricultura unor vaste regiuni din Kazahstanul central.
- LONDRA • Grevele totalizează, în primele patru luni ale acestui an, 3 096 000 zile-muncă.
- CHICAGO • În nordul orașului au apărut cîteva corturi indiene. Circa 30 indieni au hotărît să rămîna acolo pînă cînd autoritățile vor asigura condiții de locuit normale celor 15 000 de conaționali ai lor care trăiesc în bidonviturile Chicago-ului.
- RAWALPINDI • În cadrul planului cincinal ce va intra în vigoare la 1 iulie se alocă, pentru dezvoltarea economică și socială, 75 miliarde rupii. Peste 60% din această sumă este destinată realizării unui vast program de irigații în Pakistanul de Est.
- COPENHAGA • Danemarca a autorizat 20 de firme europene, americane, canadiene și internaționale să efectueze prospectări petroliere și miniere în largul coastelor Groenlandei, rezervîndu-și însă

- NEW DELHI • dreptul de a organiza exploatarea zăcămintelor descoperite.
- Un proiect de lege prevede suprimarea anacronizelor privilegii de care se bucurau aproape 600 de maharajahi, rajahi, nababi etc. Numai pensiile lor totalizau circa 50 milioane rupii pe an.
- MADRID • În comentariile pe care presa spaniolă continuă să le facă în legătură cu semnarea protocolului adițional al Pactului iberic se subliniază faptul că Spania își va menține neimplicarea în războaiele coloniale portugheze.
- ROMA • «Nici o eficiență, nici o acțiune asupra tumorilor» — acesta este verdictul comisiei minișteriale special formate pentru a studia efectele serului anticanceros inventat de veterinarul Bonifacio. Se pune astfel capăt unor polemici care au durat doi ani.
- BUDAPESTA • Potrivit contractelor încheiate anul acesta vor fi importate peste 43 000 automobile, dublîndu-se astfel volumul importului de autovehicule înregistrat anul trecut.
- TOKYO • Corporația construcțiilor de căi ferate a prezentat proiectul unui tunel submarin între cea mai nordică insulă a Japoniei, Hokkaido, și principală insulă a arhipelagului, Honshu. Măsurînd 54 km, tunelul va fi cel mai lung de acest gen din lum...

I. CIOARĂ

PE MARGINEA UNUI PRONUNCIAMENTO

Ceea ce s-a petrecut la palatul prezidențial din capitala argentiniană — ultimatumul dat de generalul Lanusse președintelui Juan Carlos Onganía, el însuși general, în timp ce reședința sa oficială din Plaza de Mayo era înconjurată de trupe înarmate — ca și ocuparea aproape simultană a postului de radio de către armată și anunțarea destituirii lui Onganía, constituie, fără îndoială, trăsături caracteristice celui tip de lovitură de stat — «pronunciamento» — atât de specific frământărilor politice sud-americane. Evenimentele de la Buenos Aires evidențiază totodată — pentru a cita oară? — rolul jucat de militari în viața politică a acestor state încă de la cucerirea independenței lor (în prezent, 11 țări latino-americane sînt conduse în mod nemijlocit de militari). Iată de ce analiza recentelor evenimente din Argentina nu poate fi desprinsă de acest context al raportului militari-politic pe întreaga scenă a continentului sud-american.

Făurite și consolidate în procesul luptei pentru scutirea opresiunii coloniale spaniole, armatele au jucat un rol important în consolidarea tinerelor state independente latino-americane. Dar tradițiile patriotice, aspirațiile nobile ale unor comandanți ca Bolivar, San Martin, Sucre, au fost abandonate de cei ce aveau să transforme armata, mai precis virfurile ei, într-o «instituție națională», caracterizată de lupte intestinale pentru putere, soldate cu lovituri de stat ce corespundeau intereselor reacționare ale claselor privilegiate. Asumându-și puterea, sau cel puțin erijându-se în arbitri absoluți ai scenei politice interne, «generalii nu au obținut rezultate mult mai bune decât experții civili în conducerea problemelor economice, ca să nu mai vorbim de represiunea împotriva universităților și de desființarea prea frecventă a libertăților elementare» — scria «Le Monde» referindu-se îndeosebi la «experiențele militare» ale Argentinei și Braziliei. Ar fi greșit însă să se absolutizeze. În ultima vreme, îndeosebi, pătrunderea în fruntea ierarhiei unor armate latino-americane a ofițerilor aspirând spre libertăți democratice, spre apărarea intereselor naționale, și mai ales instalarea unor astfel de lideri militari în funcții supreme de stat s-a concretizat în schimbări de esență. Este, de pildă, cazul Perului și, după cât se pare pînă-n prezent, și al Boliviei.

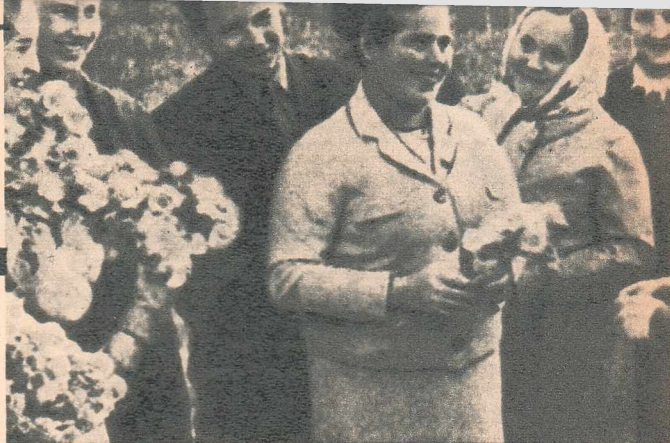
În lumina acestor elemente, și lăsînd la o parte întrebări pe care și le pun unii observatori, ca, de pildă: ce rol a avut «afacerea Aramburu» în lovitura de stat din Argentina?; mai constituie sau nu peronismul un factor esențial al vieții politice argentinienne? (aspecte care, firește, nu pot fi eludate) — se ridică chestiunea majoră: este vorba doar de un diferend între conducătorii celor trei armate pe de o parte și președintele Onganía pe de alta, pentru că acesta din urmă «n-a mai respectat regula jocului»? Membrii noii junte au ținut să se refere, de îndată ce au preluat puterea, la instituirea pe viitor a unui «sistem reprezentativ de guvernare» și la fixarea unei date a alegerilor. Dar în rîndul comentatorilor se reamintește că promisiuni cu privire la «renovarea țării» și la «restabilirea unei autentice democrații» au fost făcute și la aducerea la putere a generalului Onganía, în 1966. În același timp, se fac referiri la faptul că în armată s-au semnalat frământări (soldate și cu arestări), unii ofițeri tineri pronunțându-se pentru alianța cu muncitorimea și apreciînd pozitiv stările de lucruri din Peru și Bolivia.

Așadar, o situație, cum remarcă «Le Figaro», cînd «încă o dată destinul politic al Argentinei se hotărăște în cârmîi».

Mihai LAZĂR

POLITICA DE „TEMPORIZARE“

Poate că nici un organism internațional nu a trecut prin momente atît de dificile ca Piața comună. O întreagă suită de reuniuni recente și rezultatele lor atrag atenția asupra faptului că dificultățile nu au luat sfîrșit, deși comentatorii politici notau, în ultimele două-trei luni, după ani de zile de puternice controverse, o atmosferă, dacă nu mai prielnică, cel puțin mai destinsă. Este adevărat că epoca intransigentului și spectaculosului «veto» — în numele marilor principii — a fost depășită. S-a adoptat o nouă politică, mai flexibilă, de negocieri, și, mai ales, de amînări. Ultima reuniune a miniștrilor de externe ai Pieței comune de la Bagnala — o stațiune balneară de lingă Roma — a fost calmă și chiar cordială. Ea a adus însă, din nou, în prim plan aspecte ale puternicei disensiuni dintre membrii comunității, în aceeași vechi probleme de fond. Urmînd să examineze posibilitățile unor consultări politice largite în cadrul comunității, în perspectiva aderării de noi membri la Piața comună, reuniunea s-a încheiat incert, cu rezerve și cu o singură hotărîre concretă — aceea de temporizare. Esența disensiunii este cunoscută: ministrul vest-german de externe, Scheel, propunea întîlniri periodice, de două ori pe an, a celor șase cu candidații la Piața comună, pentru a «discuta» diferite aspecte ale cooperării în domeniul politicii externe. Fiind vorba de o «comunitate» de interese economico-financiare determinate firesc, în primul rînd de relațiile politice, Scheel preconiza, în mod nemărturisit, o aliniere care să evite, pe de o parte, viitoarele disensiuni în interiorul pieței, iar pe de altă parte să exercite un control riguros asupra relațiilor dintre unii membri ai pieței cu țările terțe. Propunerea a fost primită cu rezerve, deoarece aplicarea ei ar fi atentat la dreptul membrilor comunității de a proceda conform propriilor interese. Ministrul de externe al Franței, Maurice Schumann, a cerut un răgaz în vederea studierii fondului acestei propuneri, care totuși nu putea fi acuzată de neclaritate. Este de reținut însă în acest context observația comentatorului de specialitate al agenției France Presse, care nota că «Parisul trebuie să se asigure că acest for nu va oferi candidaților o instanță de apel în raport cu deciziile celor șase». Cu alte cuvinte, se exprimă temerea că s-ar crea o posibilitate de evaziune, în unele cazuri, în care hotărîrile luate de organele integrate nu ar conveni unor parteneri ai comunității. Dar, fie că propunerea lui Scheel este interpretată ca o încercare de a se crea un tribunal care să aducă la ordine inițiativele «periculoase» ale unor state de a scăpa controlului, fie că un asemenea tribunal ar acorda «circumstanțe atenuante» unor asemenea încercări de evadare, problema rămîne aceeași: integrare sau neintegrare. Se continuă astfel în Piața comună o îndelungată controversă. Este cu atît mai evident cu cît, în lipsa unui acord, fie chiar de principiu, participanții la convorbirile de la Bagnala au recurs la o «soluție» flexibilă dar de durată: au însărcinat un comitet cu «continuarea studierii acestor probleme». În spatele amabilei decizii de temporizare se află, desigur, dorința fiecărui membru al Pieței comune de a nu se plia în fața unei hotărîri care ar atenta la suveranitate, lăsînd unor organisme suprastatale dreptul de a decide. Atitudinea intransigentă față de problema vitală a dezvoltării de sine stătătoare a fiecărui stat conform intereselor, resurselor și disponibilităților sale era perfect previzibilă și nu puține au fost eșecurile altor încercări de a se investi cu prerogative supra-naționale unele organisme ale C.E.E. Procesul vest-european de integrare cunoaște astfel noi amînări, fără perspectivă și, se pare, «sine die»...

Mulgătoarea truntașă Galina Filippovna Alexandrova, pentru a doua oară deputată în Sovietetul Uniunii, se întîlnește cu alegătorii ei.

MOSCOVA

SEMNIFICAȚIA SCRUTINULUI

Corespondență specială de la Alexei IVANOV

Desfășurate într-o atmosferă sărbătorească, de vie însuflețire, alegerile pentru cea de-a 8-a legislatură a Sovietului Suprem al U.R.S.S. au oglindit elocvent adeziunea masivă a popoarelor sovietice la programul de dezvoltare multilaterală a țării. Exercitîndu-și dreptul și totodată înalta datorie de a-și spune, în fața urnelor, cuvîntul asupra candidaților propuși dintre cei mai destoinici reprezentanți ai diverselor categorii de oameni ai muncii, peste 150 000 000 de alegători sovietici au participat efectiv la desemnarea membrilor celor două Camere, Sovietul Uniunii și Sovietul Naționalităților, ce alcătuiesc forul suprem al puterii de stat.

Perioada de intensă activitate politică, de puternic avînt în trecerea socialistă a campaniei electorale — desfășurate sub semnul centenarului nașterii lui V.I. Lenin și al celei de-a 25-a aniversări a victoriei asupra Germaniei fasciste — a fost jalonață de numeroasele întîlniri între alegători și candidați, prilejuind o amplă trecere în revistă a marilor realizări dobîndite de popoarele sovietice în cei patru ani care s-au scurs de la precedentele alegeri, a sarcinilor viitoare, precum și un fructuos dialog asupra unei largi stiere de probleme. Evenimentele cele mai importante ale ultimei etape a campaniei au fost întîlnirile dintre reprezentanții alegătorilor și conducătorii de partid și de stat ai Uniunii Sovietice. Subliniind importanța scrutinului și expunînd principalele direcții ale politicii interne și externe a Uniunii Sovietice, Leonid Brejnev, secretar general al C.C. al P.C.U.S., s-a referit pe larg — în cadrul întîlnirii sale cu alegătorii — la situația actuală și perspectivele de viitor ale economiei sovietice. «În anul acesta — a afirmat Leonid Brejnev — va avea loc cel de-al XXIV-lea Congres al P.C.U.S. La congres vor fi aprobate direcțiile și indicatorii principali ai noului plan cincinal. Deocamdată, elaborarea lui continuă și ar fi prematur să se vorbească de cifre și sarcini concrete. Dar pot să asigur pe alegători că se prevede o importantă dezvoltare în continuare a industriei, în primul rînd a acelor ramuri care produc mijloace de producție, asigură baza energetică a economiei și determină progresul tehnic. O mare atenție se va acorda îmbunătățirii planificării și conducerii economiei naționale, folosirii mai complete a pirghiilor economice».

Oamenii muncii din marea țară a Sovietelor au reafirmat, atît prin votul lor cît și prin succesele deosebite dobîndite în întreaga perioadă de întîmpinare a alegerilor — cînd numeroase întreprinderi au raportat realizarea planului de producție pe 6 luni și dărea în folosință înainte de termen a unor importante obiective industriale — hotărîrea lor entuziastă de a depune eforturi sporite pentru realizarea și depășirea sarcinilor actualului cincinal, pentru asigurarea progresului material continuu al Uniunii Sovietice.

Pe străzile Amsterdamului, 5 000 producători agricoli olandezi demonstrează împotriva măsurilor adoptate de Piața comună față de produsele lor. Într-o scrisoare de protest prezentată Ministerului agriculturii al Olandei, ei au cerut adoptarea unor măsuri de protecție.

FLACĂRA-ALBUM

MARIE DUBOIS a turnat acum cinci ani în țara noastră în filmul lui René Clair «Serbările galante». Astăzi îi re-
întilnim chipul și incontestabilul ei ta-
lent în comedia «Afurisitul de bunici»
a lui Jacques Poitrenaud.

Foto: UNIFRANCE